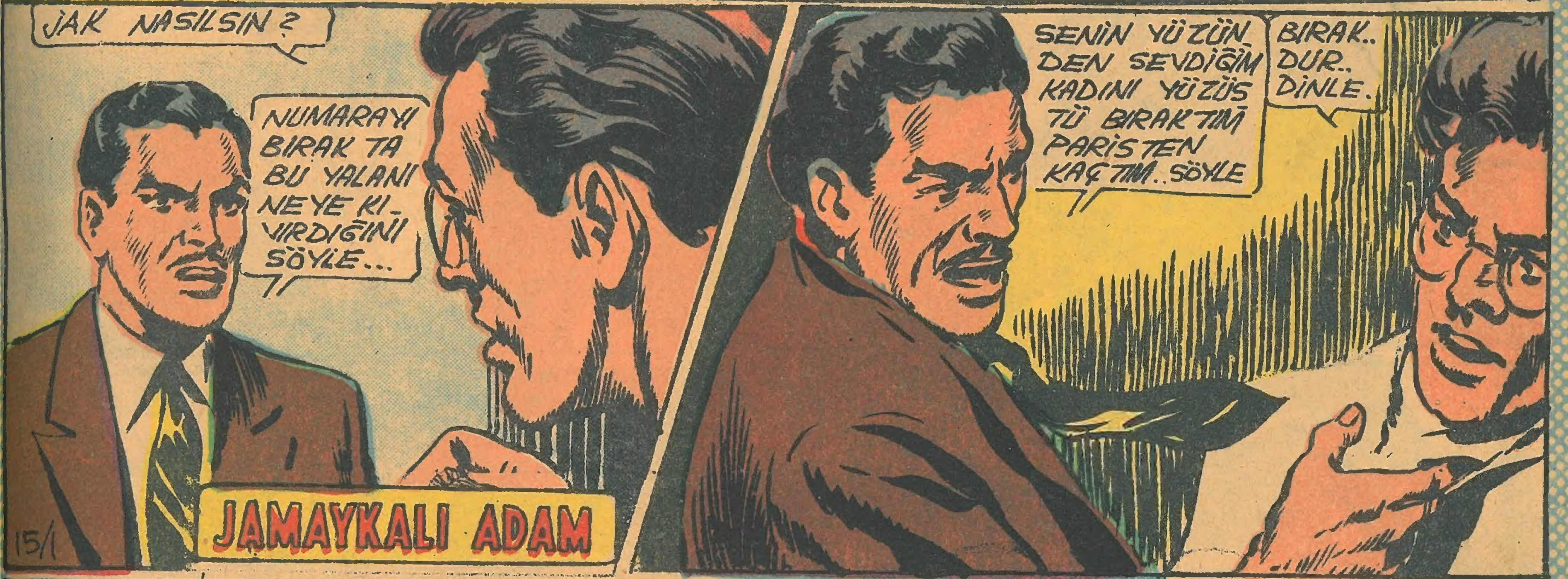

BİNBİR ROMAN

Cilt: 8 - Sayı: 184 - 25 Kuruş

21 - Kasım - Çarşamba - 1951

BİR SANİYE JAK..

OLMAZ SEKE-
RİM SENİ BİR
DAHA BIRAKI-
MAM..

15/2

HEY JAK..

HASTANEDEN BERİ
PEŞİNDEN KOŞU-
YORUM. NEFESİM
TÜKENDİ..
SENİNLE BİR BAH-
SİMİZ VARDI..
KAYBETTİN.. RAKI
ŞİŞESİNİ TOSLA..

HEM BEN BİR ŞEY
DÜŞÜNDÜM. GEMİMİ
BALAYINIZ İÇİN EM-
RİNİZE VERİYORUM.
KABUL EDİYOR MUSU.
NUZ?

OH.. SEVSİLİM
KABUL ET..

184/2

SON

Danseder misin...

Yazan: Anne - Mariel
Çeviren: Sayhan Bilbaşar

Gerdanlığın kilidi pek zor açılacak bir şeye benzemiyordu.

Sporting Kulübü'nün galası muhakkak ki, Monte-Carlo'da o mevsim zarfında verilenlerin en parlaklarıydı. Oraya gelen kadınların içinde en muhteşeminin, beyaz tuvaleti, şahane elmasları ve sap-sarı saçlarıyla milyarder Amerikalı Virginia Horling olduğundan şüphe yoktu. Masasına oturduğu sırada esmer ve yakışıklı bir genç, arkadaşının kulağına eğildi.

— Hakikaten dedikleri kadar varmış, diye fısıldadı.

Bu iki gencin isimleri, pasaportlarının üzerinde Jan Steversen ve Eric Davens diye yazılıydı ve Hollandalı ihracatçılar olarak gözükmüyorlardı. Ama polis kayıtlarındaki isimleri Paoli Verdi ve Bill Moran'dı; «Dedikleri kadar varmış» diye bahsettikleri şey de Virginia Horling'in şahsı olmayıp, boynundaki mücevherlerdi.

Milyarder kadın, Nice'deki villasına otomobiliyle ve daima yalnız olarak dönerdi. Bill ve bir yardımcısı ufak Citroen'leriyle onun arabasının önünden gidecekler, Paoli ise bir Cadillac'la geriden gelecekti. Tayin edilen saatte Paoli arabasıyla, yolu kapayacak şekilde duracak, Bill de stop ederek kadını soyacaktı. Bu arada yol kapalı olduğu için başkalarının müdahale etmesi ihtimali azalacaktı.

Paoli:

— Onunla bir dans etmek istiyorum, dedi. Gerdanlığın kilidini yakından görmek iyi olur. Boynundan çıkarırken güçlük çekmeyiz.

— Ama bu çok tehlikeli bir şey. Hem lüzum da yok.

Paoli onu dinlemeden yerinden kalkmıştı bile... Virginia Horling bir yabancının kendini dansa davet ettiğini görünce hayrete düştü. Ama Paoli kendini:

— Eric Davens, Hollanda kraliçesinin nedimi, diye takdim edince mesele kalmadı. Onun da, ekseri Amerikalı zenginler gibi, Avrupa asillerine karşı zaafı vardı.

Pistin orta yerinde dönüp dururlarken pek konuşmuyordu. Gözü gerdanlıkta ve onun kilidindeydi. Pek zor açılacak bir şeye ben-

zemiyordu bu kilit.

Dans sona erince, sarışın Amerikalıyı masasına götürdü. Ama tam teşekkür edip ayrılacağı sırada, kadının bileziklerinden biri yere düşürmüştü. Paoli onu yerden alıp sahibine uzatırken:

— İyi kapatmamışsınız demek, dedi. Farkına varamıyacağınız bir yerde düşseydi kaybınız büyük olurdu.

Virginia Horling, umursamaz bir şekilde bileziği alırken:

— Pek büyük bir kayıba uğramış sayılmazdım, diye cevap verdi. Mücevherlerimin hakikilerini

üzerimde taşımak âdetinde değılimdir. Bu gördüklerinizin hepsi taklit.

Masasına döndüğü zaman Paoli çok meyustu. Bill sordu:

— Ne var?

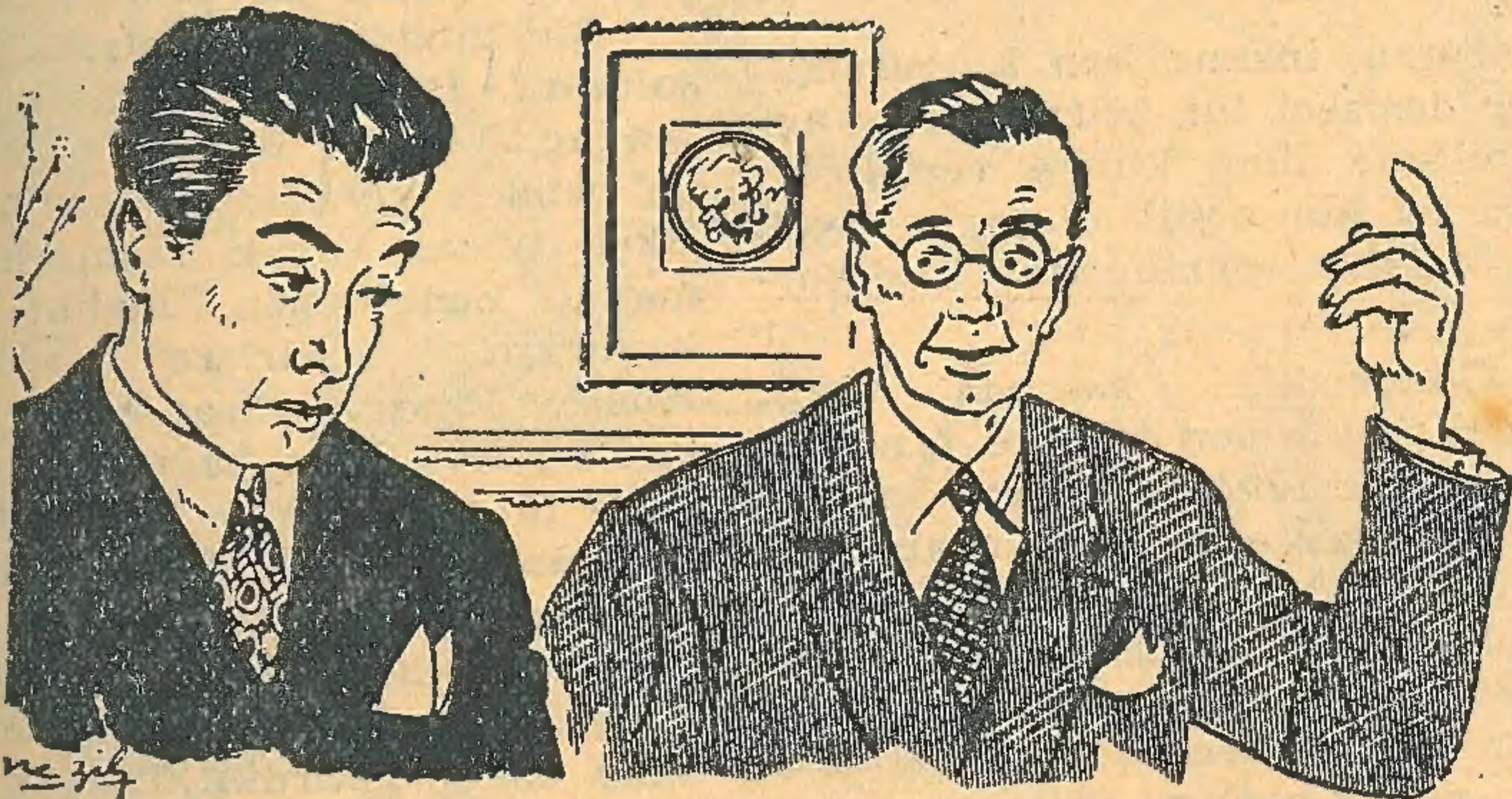
— Ne olacak, bütün plânlar suya düştü. Dilber Amerikalıyı artık soyamayız.

— Yoksa ona âşık mı oldum?

— Ne münasebet, sadece mücevherlerinin sahte olduğunu öğrendim.

İki arkadaş, o gece Sporting Klübü'nün muhteşem salonlarını ilk olarak terkeden davetlilerdi.

Doktorun düşüncesi

Yazan: H. Allais

Çeviren: Vahit Orgun

Başım ağrıyor, midem bulanıyor, kendimde büyük bir halsizlik hissediyordum. Ateşim de yükselmmişti. Bekâr ve kimse-siz olduğumdan, bu halime rağmen, kendimi zorlayarak sokağımızın başındaki birahaneye kadar gidip doktora telefon ettim; gelip beni muayene etmesini rica ettim. Bir haftadan beri yatıyordum. Doktor, günde üç defa geliyor, iğne yapıyor, ilaç veriyor ve hararetimi kontrol ediyordu. Bu bir haftalık tedaviye rağmen kendimde bir iyilik his etmiyordum. Günden güne kötüleşiyordum.

O akşam, muayeneye gelince, doktora hissiyatımı bildirdim. O da aynı fikirde idi. Sordu:

— Bu dairede yalnız başınıza mı

ikamet ediyorsunuz?

— Evet.

— Kaç odadır?

— Yedi. Bir de salonu var.

— Nasıl yerinizden memnun musunuz?

— Hem de pek çok.

— Peki, kirası ne kadardır?

— Harpten evvel tutup kontrat yaptığımdan çok ucuzdur. Otuz lira ödüyorum.

— Nasıl ev sahibi iyi bir insan mı?

— Çok iyi bir insandır. On dört seneden beri burada ikamet ettiğim halde aramızda bir tek ihtilâf dahi olmamıştır.

— Peki ya kapıcı, nasıl bir insandır?

— O da iyi bir insandır. Kira-

cılara karşı hiçbir zaman hürmette kusur etmemiştir.

— Nasıl kalorifer kışın dairenizi iyi ısıtıyor mu? Kaloriferi muntazam yakıyorlar mı?

— O hususta bugüne kadar hiç şikâyetim olmadı.

Doktorun bana sordukları ile hastalığım arasında hiçbir münasebet göremiyordum. Daha fazla tahammül edemedim ve sordum:

— Kuzum, doktor, bu sorduklarınla hastalığım arasında ne münasebet var?

— Söyliyeim, azizim. Oturduğumuz apartımandan memnun değiliz. İki seneden beri iyi bir yer arayıp duruyordum. Senin dairen hoşuma gitti. Tam bana münasip bir yer.

— Fakat ben buradan çıkmak niyetinde değilim ki.

— Olabilir. Fakat bana kalırsa burası çok yakında boşalacaktır.

— Nasıl olur? Ben burasını terk etmezsem, beni kim çıkarabilir?

Doktor elindeki termometreyi tetkik ettikten sonra:

— Ateşin biraz daha artmış. Kırk onda üç... Umduğumdan da kısa bir zaman sonra sen burasını terk edeceksin. Ben yarın sabah erkenden gelirim... dedi ve şapkasını giyip gitti.

Doktorun ne demek istediğini anlamıştım. Sırtımdan ve alımdan soğuk soğuk terler akmağa başladı. Kendimi kaybetmişim. Cözlerimi açtığı zaman sabah oluyordu. Ateşim düşmüştü.

Doktorun dört gözle beklemesine rağmen ölmedim. Bilâkis günden güne iyileşmeğe başladım. Üç günden beri doktor da uğramıyordu. Aradan birkaç gün daha geçmişti. Tamamile iyileşmek suretile ayağa kalkıp sokağa çıktığım gün, doktorun iyileştiğini görerek kalp sektesinden öldüğünü öğrendim.

Ertesi sabah, oturmakta oldukları palastan ayrılmak üzere bulunurlarken, boy'lardan birisi, Eric Davens'e bir mektup getirdi. Paoli mektubu açarken büyük bir merak içindeydi. Bu isim altında ona kim mektup yazabilirdi.

Mektubu okuyup bitirdikten sonra bembeyaz bir çehreyle kendini koltuğa bıraktı. Bill hayret içinde sordu:

— Yine ne oldu?

Paoli hiçbir şey demeden kâğıdı arkadaşına uzattı ve Bill şu satırları okudu:

«Beyefendi,

«Erkeklerin kendisine katıyen mukavemet edemediğine kanaat getirmiş bulunan bir kadını dansederken, ondan başka bir şeyle meşgul olmak sizin gibi profesyonellere yakışmayan bir tedbirsizliktir. Bu yüzden, mücevherlerimin sizi daha fazla alâkadar ettiğini anladım. Bileziğimi yere düşürmem, onların sahte olduklarını söyleyebilmem için hazırlanmış bir fırsattı. Dün gece üzerimde bulunanlar hakikî mücevherlerimdi. Ama bundan sonra taklitlerini yaptırıp onları kullanacağım. Gözümü açmış olduğunuz için teşekkürler.

Virginia Horling»

Bill mektuba acı acı bakarken:

— Aptal, dedi. sana onunla dansetmemeni söylemiştim, değil mi?

ATES SİPAHİ

Yazarı: Relia Sakir

Tarihî Roman: 8

— Sen asil bir adamsın Süleyman ben seni artık anlamıyorum... Sen İstanbul'da yetmişmiş, okumuş, büyümüş ve büyük bir gadre uğriyarak Anadolu'ya göçmüşsün.

Anladım seni artık... Sen...

— Kadınıml!

— Ne var Süleyman!

— Elini çabuk tut, atım beni bekliyor!...

Genç kadın birdenbire yalvarır ağlar gibi oldu:

— Benden kaçmak istiyorsun değil mi? Benden kaçacaksın... Artık beni... Beni istemiyorsun değil mi? Hayır, ben seni bırakmayacağım... Bak yüzünü bağladım... Bırakmayacağım...

Dağlar delisi doğrulmak isterken, genç kadın birden bire onun başını iki eliyle tuttu, yüzünü yüzüne yaklaştırarak, genç Sipahi'nin yüzünden, dudaklarından öptü, öptü...

Dağlar delisi bunu hiç beklemiyordu. Bu anı yumuşayıp, bu birden bire gelen sevgi genç kadını ne kadar güzelleştirmişti. Gözlerini kaldırarak onun yüzüne hasretle ve sevinçle baktı, kollarını kaldırdı ve genç kadını sarıdı:

— Güzelim benim!... diye mırıldandı.

— 7 —

Geldiği Yere Dönen Adam

Handa akşam oluyordu... Geyve ovalarına yavaş yavaş inen gölgeler, kurşuni bir hava ile kurşun gibi ağırlaşıyordu. Bu sırada han kapısında birdenbire duran bir atlı, yere atlayarak içeri bağırdı:

— Bre bırak hancı!... Yetiş de, şu atı tımar et, vaktim yok... Yolum daha pek irak! Haydi!...

Hancı, kapı önünde oturmuş, dizlerine koyduğu bulgur yığınının ayıklamakla meşguldü... Akşam karanlığında gelen bu zorba yolcuya şöyle bir ters ters baktı. «Lâhavle» çekerek ayağa kalktı.

Yolcu Sipahi, handan içeri hızla girerek homurdandı:

— Elini biraz çabuk tut... Bana bir çorba... Ekmek te beraber olsun... Haydi!...

Hanın dar taşlığı soğuk bir rutubet kokuyordu... İslî bir mum ışığı ocağın ateşiyle karışıyor, taşlığa garip gölgeler yayılıyordu...

Genç Sipahi elini masaya vurarak tekrar bağırdı:

— Haydi be!... Bu kadar budadıysan han bekçiliğini ne edersin? Bırak tuvanâ bir oğlan işini görsün...

Hancı elindeki çorba çanağını masaya koyarken mırıldandı:

— Senin yolun uzak galiba oğul... Acelen beni de şaşırttı.

— Elbette... Elini çabuk tutsan fena etmezsin...

Daha üç günlük at koşturacağım...

— Payitahttan mı geliyorsun?...

— Evet...

— Nameci misin?...

Uzun külâhlı Sipahi ekmekleri acele acele çanağa doğruyordu:

— Karışma, burnunu sokma sen ihtiyar... Görüyorum ki payitaht-

tan dedikodu istiyorsun...

İhtiyar hancı gevrek gevrek güldü:

— Nede bildin, ne bildin? diye dizlerini dövmeğe başladı...

Sipahi, son ekmeği koparıp çanağa attıktan sonra başını kaldırdı:

— Haber şu: Padişah Husrev paşayı dehledi:

İhtiyarın gözleri açılmıştı:

— Deme?!... Katline ferman verdi mi?

— Yok... Yok ama, akli eserse verir de...

Hünkâr akli bu!

— Neden azletti Husrev Paşayı?...

— Bilmem ki... Şehirde dedikodusu yapılır ama, bir türlü ortaya bir şey çıkmış yok. Gûya Husrev Paşa Ayşe Sultanın kocası Hafız Paşayı nefyetmek istemiş... İsrar etmiş... Hünkârı kızdırmış... Mühürü elinden almışlar...

— Ne yazık! İyi bir vezirdi... Cümle halk ondan hoşnuttu...

Sivri külâhlı Sipahi, ekmekle

Sipahi Ömer göğsünden uzun ve kıvrık bir kâğıt çıkararak gölgeye uzattı:

— İşte... Kulağını çekiyor... Dikkat etsin diyor... Hafız Paşanın sizlere gadri var... Topunuzu kılıçtan geçirmek istiyor... «Dağlar delisi gözünü dört açsın!» diyor...

Dağlar delisi Süleymandan başka biri olmayan bu iri ve heybetli gölge kölesi Ömerin uzattığı kâğıdı alırken mırıldandı:

— Him!... Bu fena... Hafız Paşanın gadrine uğrarsan ne olur ki?... Kuş canımızı alıp gidecek değil mi?... Varsın alsın!...

Elindeki kâğıdı açarak aşağıki ışığa tuttu. Okuyamadı ve Sipahi Ömere seslendi:

— Gel benimle... Sana uzun uzun söyleyeceklerim var, dedi.

Beraber odaya girdiler... Dağlar delisi kapının tokmağını çevirdikten sonra şiltelerden birine oturdu ve kâğıdı açıp okudu...

Recep Paşa yaman bir hilekârdı... Şeytana taş çıkartacak ka-

«Ne dersin? Recep Paşanın dediklerini hoş gördün mü?»

ağız ağza dolan çanağı birkaç kere karıştırdıktan sonra ilk lokmayı ağzına atmak istedi, içildi... Fakat hanın yukarı katlarının birinden gür bir ses yükseldi:

— Ömer!... Bak buraya!...

Sipahi başını hızla kaldırarak yukarı baktı... Bu sesin nereden ve kimden geldiğini bir türlü kestirememişti. Korkuyla ayağa kalkarak kılıcına el attı:

— Kim seslendi bana be!... Hey, kim var orada?...

Sert ve kalın ses emreder gibi mırıldandı:

— Ömer, yukarı gel... Benim...

Ömer denilen bu Sipahi, bu ikinci seslenmeden sonra birden bire dirilivermişti... Bir solukta hanın tahta merdivenlerinden tırmanarak yukarı çıktı ve iri bir gölge ile göğüs göğüse geldiler:

— Ağam, sen burada ne arıyorsun?...

— Haber var galiba?...

— Evet, Husrev Paşa mühürden feragat ettirildi...

— Kim indirdi?...

— Hünkâr...

— Başka?...

— Recep Paşa sana bir name gönderdi... Nah işte...

dar şeytan, insana kan kusturacak kadar desiseci idi. Husrev Paşanın sadaretinde iken kubbe vezirliğini kapam bu kör cahil adam, nihayet, yeni oyunlar oynamaya başlıyordu...

Gönderdiği namede Dağlar delisine neler tavsiye etmiyordu ki... Dördüncü Muradın zulmü artık baş göstermeğe başlamıştı... Sarayda binbir entrika ile dönen nasıplar ve mansıplar nihayet Husrev paşayı devirmişti... O köse bücür Hafız Paşa sadareti kapmak için ne oyunlar oynamamıştı... Seyhülislâm Yahya Efendi, Yeniçeri Ağası ve Musahip Musa Çelebi denilen bu iblis, bu melun, bu şımarık hünkâr köpekleri Hafız paşanın vaatlerine dayanmamışlar, Valde Kösem Sultana ve Murad Rabie tesir ederek meramlarına ermişlerdi. Esasen bu dört şahsın da genç Osman vakasında parmakları vardı. Derhal izaleleri lâzımdı. Bunun için de Husrev Paşanın tekrar sadarete geçmesi muvafıktı. «Âli Osman» dan adalet isteyen ve bu uğurda canlarını tehlikeye veren Rum Mehmet, Nazlı Muslı, Cin Ali ve Saka Mehmetler gibi dağlar delisinin de muzaheret elzemdi. Din ve devlet, zavallı genç

Osman uğruna her fedakârlığını yapması muhakkak gibiydi...

Recep Paşa mektubunda bütün bunları sayıp dökdükten sonra sözünü şöyle bitiriyordu:

«Göreyim seni Süleyman... Bu işde hizmetin beklenir... Cümle âlem, senin gibilerin bazusile rahata ve sükûne kavuşacaktır. Muradımız sizin gibi masum bigünahlara paye vermektir... Düşmanı dine silâhınızı kullanmak zamanı gelmiştir. Ben bu yolca kellemi vermeğe aheddim... Senin dahi-vafakatini beklerim.»

Dağlar delisi mektubu bitirir bitirmez köle Ömer sordu:

— Ne dersin?... Recep Paşanın dediklerini hoş gördün mü?...

Dağlar delisi dudaklarını ısırarak güldü:

— Şeytandır o, şeytandır. İnanmam... Yine oyun oynayacak, yine yeniçerilerle Sipahileri, birbirine katacak, yine halkı ve askeri nara yakacak... Bütün bunlar hep, mansıb, sadaret içindir. Mühüre kavuşmak derdile bu adam her fenalığı yapar...

Dağlar delisi mektubu parça parça yırtarak ocağa attı ve tek-rar gelip yerine oturdu:

— Beni bekle Ömer, dedi. Beni burada görünce hayret ettin değil mi?

— Ha, sahi, sen ne arıyorsun Geyvede?

— Dinle, işte seni buraya bunun için aldım. Bunu konuşalım seninle...

Dağlar delisi Süleyman tabakasından bir sigara yakarak ağır ağır anlatmağa başladı:

— Bana «Dağlar delisi Süleyman» dediler Ömer. Ekmeğimi dağlarda arardık... Tanrı bizi, bir gönül işinden Anadolu içine saldı. Namımız kaatil zorba, padişah âsisi ve rezil çıktı. Nice fetvalar, nice hattı hümayunlar kelimizi istedi. Bereket versin ki Husrev Paşa bizden tarafa çıktı. Bizi saraya ve hünkâra iyi göstermeğe çalıştı. Biz de onunla beraber cenk ettik... Bağdat, Zor ve Hemedan kalelerinde bazumuzu ve kollarımızı ondan esirgemedik... Çarpıştık, vurulduk, yaralandık... Husrev Paşa bizim için birkaç kere af çıkarmak istedi. Fakat hünkâr buna müsaade etmedi. Senden ve İlâhi Beyden başkasının bilmediği bir sırrı tekrar açmağa ne lüzum var... Beni bütün halk, payitaht ve hattâ Husrev Paşa ihtiyar ak sakallı bir insan biliyordu. Bazan dağlar delisini görmek isteyenlerin karşısına İlâhi Bey çıkıyordu...

Bir müddet ben, etrafa dehşet saldı... Beyşehir, Seydişehir, Karamağaç, Isparta, Burdur ve Akseki'de benden korkmayan ismini işittikçe, bucak bucak kaçmayan kalmadı... Zenginlerin malını kasıp kavurarak fakirlere dağıttım... Husrev Paşanın ihsan ettiği vakıfları aç köylülere bağışladım. Senelerce mütegalibeye ve beytilmale düşman oldum... Zalim oldum... Vurdum, yıktım, yaktım ve öldürdüm... Bu hırsın artık sonu geldi Ömer... Beyşehir, Seydişehir artık bana usanc getirdi... Tekrar İstanbulla dönmek artık sakın, isimsiz bir adam olmak istiyorum. Bunun için de sana bir mektup vereceğim onu İlâhi Beye götüreceksin... Siz yine Beyşehir ovalarında at koşturun... Fakat padişaha âsi olmayın sarayı ve payitahtı hediyelerle, vergilerle kandırmağa çalışın. Fakire, yoksula ve kimsesizlere yardım edin. Halkın gönlünü hoş tutmağa bakın...

Köle Ömer şaşırmış gibiydi... Ne diyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. İmkân var mıydı ki Dağlar delisi dağlardan kaçsın, senelerce at koşturduğu ovalardan, koca Beyşehir kalesinden silâhtan, vuruşmaktan, ve at oynatmaktan (Arkaşı 14. sayfada)

NAT PINKERTON

NAT NEREYE GİDİYORSUN?

SİMDİ GELİRİM.

NE OLDU?

BİZİMKİLERİN SERSEMLİĞİ Mİ PINKERTON. FRİS KÖYÜ KAÇIRDILAR

BU TARAFTAN A-MİCİD.. O POLİS OLACAK ENA YİLER SENİ YAKALIYA YANAZLAR

NAPOLİ BATAKHANELERİNDE

ARTIK TEHLİKE GEÇTİ DELİKANLİ.. POLİSLER ARAMAKTAN VAZ GEÇTİLER

BENİ SAKLADIĞIN İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM PIETRO.. ARTIK SORRENTO YOLUNU TUTMALIYIM.

SORRENTO YOLUNDA

İŞLERİN TIKIRINDA GİDİYOR KISKAÇ EVLADIM.

FRITZ YA BOĞULDU YAHUT ELE GEÇTİ. HAZI NE YALNIZ SANA KALDI

NAT.. İÇİM RAHAT DEĞİL.. KISKAÇ TA ARKADAŞI DA SERBEST GEZİYORLAR ACABA..

BU SIKINTILI LAFLARI BİRA KALIM DA EĞLENELİM.. SEVGİLİ MARCI ŞE REFİNE İÇELİM.

SİNYOR PINKERTON Mİ SAFİRİM OLARAK VİLLAMDA KALIN..

NAT.. NE OLUR GEL.. İSTER DİM AMA..

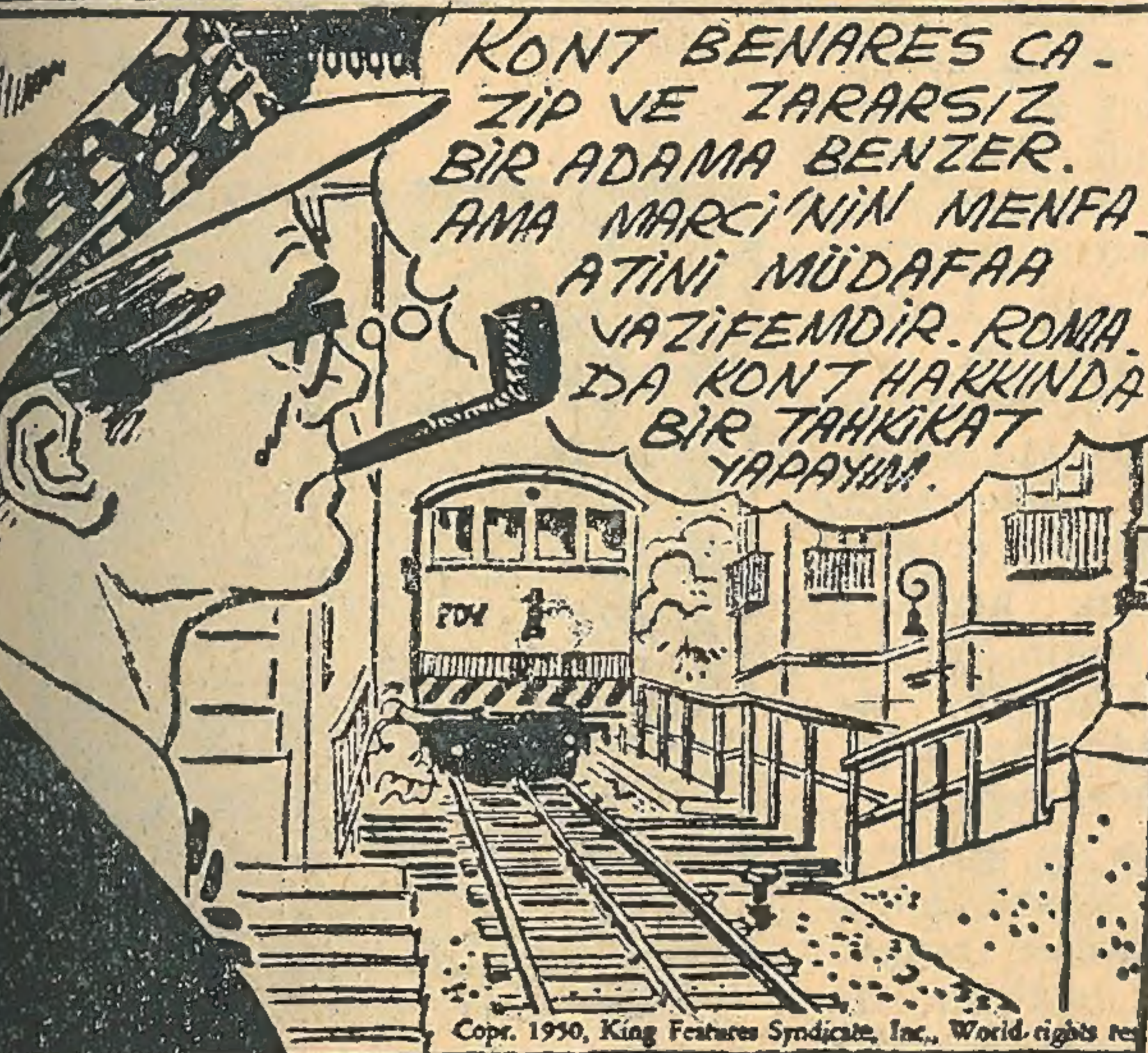
NAT NE OLUR GEL ÖYLE EĞLENECEĞİZ KONT DÜŞÜNDEN EWELE BİR SÜRÜ BALD TERTİPLEMİŞ

ÇOK CAZİP BİR DAVET AMA MARCI BENİŞ ADAMİYİM. ROMA DA BİR Kİ GÜN İŞİM VAR.

NE KADAR HEYECANLI BİR ŞEY.. YAKIŞIKLI HAFİYE ARKADAŞINIZ GİZLİ BİR VAZİFEYLE YANINIZDAN AYRILIYOR.

SAHİDEN PEK GİZLİ KAPAKLI BİR İŞE BENZİYOR.. HERHALDE KISKAÇ..

KONT BENARES CAZİP VE ZARARSIZ BİR ADAMA BENZER. AMA MARCI'NIN MENFATİNİ MÜDAFAA VAZİFESİDİR. ROMA DA KONT HAKKINDA BİR TAAHHÜT YAPAYIM.

SORRENTO YOLUNDA! DEMEK GÜZEL MANZARALI KÖYLERİMİZİ GÖRMEK İÇİN ÖNÜMÜZE ÇIKAN VASİTAYA BİNİYORSUNUZ

EVEET..

KARŞIDA BİR POLİS VAR. ARA BAYI DURDUR.

ARKAŞI VAR

MEKTUP

Nakleden :
Semih Demirci

Auguste Bourouche başını çevirip, gözlerini yumarak ocağıdaki tavanın içinde iki yumurta kırdı. Tavadan sığıran kızgın yağlar onu öylesine korkuttu ki, yüzüne bakan elinde yumurta değil de dinamit tutuyor samırdı.

İşinden her zamanki gibi saat tam altıda dönmüş ve bütün Paris evlerinin çatılarını gören dairesine çıkarken, bu koskocaman binanın içinde, kendisini bekleyecek hiç kimsesi bulunmayan tek adam olduğunu içi sızlıyarak hatırlamıştı. İkinci katta da yeni evlenmiş genç bir çift, piyano ile aşk şarkıları çalıyorlardı.

Merddivenleri tırmandıkça bütün bu sesler ona: «Sen de bu dünyada ne işe yararsın sanki?...» diyor gibi gelmeye başlamıştı.

Kırmızı yüzlü ve iri yapılı bir adam olan Auguste Bourouche, aslında aşırı bir romantikti. Ve bunun sebebinin her şeyden önce kırk üç yaşına geldiği halde hâlâ evlenememiş olmasında aramak gerekti. Yumurtalar pişerken o da bir kenara oturdu ve eline henüz geçen bir mektubu açarak okumaya başladı.

Mektup, yirmi beş sene önce tanıdığı Kiki adındaki kadından geliyordu. Kiki yıllarca, onun kazandığı ve hattâ kazanacağı bütün parayı sızdırmak için elinden geleni ardına koymamış ve günün birinde de bir barda çalışan flütçü dostu ile kaçıp, zavallı Auguste'ü dimdizlak bırakmıştı. Fakat son zamanlarda müzisyen tarafından sepetlenen kadın gene Auguste'çüğüne muhtaç oluvermişti.

Mektup; «Sevgili Auguste'üm, diye devam ediyordu. Mevcut paramla bu ayın sonunu bulmanın imkânsız olduğunu anladım. Elimden de ağlamaktan başka hiçbir şey gelmiyor. Gerçi bana üç hafta önce yüz frank yollamıştın ama, şimdi gene yüz ve hattâ imkânı varsa iki yüz frank daha gönderebilir misin?»

«Kendisinden semetle para aldığım ahlâksız bir tefeci de, borcumu derhal ödemediğim takdirde meseleyi kanun yolu ile halledeceğini söylüyerek beni büsbütün korkutuyor.

«Senin Kiki'n.»

Bourouche birkaç senedir kadından hep buna benzer mektuplar almaktaydı. Bu sefer o kadar yumuşak davranmamayı aklına koyarak yumurtaların başına oturdu. Hem yiyor, hem de Kiki'ye vereceği cevabı tasarlıyordu. «Vaziyetimin ne kadar kötü olduğunu biliyorsun, diyecekti. Onun için istediğin parayı sana hemen göndermem şimdilik imkânsız... Ama belki ilerde...»

Birdenbire kadının hayali gözlerinin önünde canlanıverdi. O şimdi, bir zamanlar tanıdığı Kiki'den tamamiyle farklı, bacakları romatizmalı, şişman, buruşuk yüzlü elli yaşlarında bir ihtiyardı ve eski Kiki'nin bir karikatürüydü sanki, Auguste biraz daha düşündü ve her şeye rağmen ona bu parayı yollamaya karar verdi.

Yemeğini bitirince, yalnızlığını unutmak için devam ettiği Café Gaulois'in yolunu tuttu. Niyeti hem bir şeyler içmek, hem de Kiki'ye münasip bir cevap yazmaktı.

Salon tenhaydı. İki yaşlı kadın bir kenara çekilmişler, Bordeaux şarabı içerek karşı dedikoduları yapıyorlar, oranın müdavimlerinden olan şişman ve göz-lüklü bir adam da önündeki şişenin dibini bulmaya çalışıyordu.

Bourouche, kendisini hürmetle selâmlıyan kolu peşkirli garsona: «Bana kahve, rom ve kalem kâğıt getirin lütfen» dedi.

Ve garsonun çabucak önüne bıraktığı sumen'i açıp da arasında yarım kalmış bir mektup görünce şaşırıldı. Yazı sinirli bir elden çıkmış ve birçok yerleri karalanmıştı. Bir mektup müsveddesiydi anlaşılan.

Onu okumakla okumamak arasında bir tereddüt devresi geçirdikten sonra, nihayet tecessüsü galip geldi ve yüzünü kâğıda yaklaştı.

kolik olmasını arzu ederdim. Sen ise, kaba, hasın, gürültücü ve lüzumundan fazla neş'elisin. Hayır, Michel...»

Mektup burada kesiliyordu. Bourouche kâğıdı masanın üzerine bırakırken sapsarı bir yüzle: «Bu kadının aradığı adam benim, diye mırıldandı. O da bütün ömrünce özlediğim kadının tâ kendisi... Ne olurdu, onunla karşılaşabilseydik!..»

Garsonu çağırdı ve sanki lâf olsun diye soruyormuş gibi bir tavır takınarak: «Kadınlar buraya sık sık gelirler mi?» dedi.

Garson, ikinci Bordeaux şişesini yarılıyan ihtiyarlara ve burunlarının ucunu pudralamakla meşgul birkaç kokota baktı.

Bourouche: «Hayır, diye sabırsızlandı. Böyleleri değil. Okumus,

Mektup: «Sevgili Auguste'üm», diye devam ediyordu.

tındı.

«Michel. Bu satırları okurken sakın gülme. Şimdiye kadar, benimle alâkalı hiçbir şeyi ciddiye almayarak kalbimi çok kırdın. Sana, Allahaismarladık, demek için yazdığım bu mektubu olsun ciddi telâkki et ve böylece bana karşı ilk ve son defa olarak samimi davranmış ol.

«Ardı arkası kesilmeyen münakaşalarımız beni öyle çok yordu ve üzdü ki, içimdeki kırıklığın, günün birinde sevgimi nefrete çevireceğinden korktum. Bazan, yalnız ikimize ait olan, itimat ve sükûnet dolu bir hayatı da özlemedim değil. Ama sen daima, ışıktan, harareten ve kalabalıktan hoşlanıp, yabancıların cazibesine kapılarak beni bir köşede unuttun. Biz birbirimizi hiç anıyamıyacağız, Michel.

«Halbuki ben, aradığı her şeyi bende bulacak ve bununla kana-cak birini istiyordum. Onun ince ruhlu, yumuşak, sakın ve melân-

aklı başında kadınlar demek istemiştin...»

«Öylesi kırk yılda bir düşer, bayım...»

Garson o cins kadınlar hiç gelmezler dememişti ve bu cevap Bourouche'un içini ümit ve sevinçle doldurmaya yetmişti. Mektubu evde tekrar okumak niyetiyle gizlice cebine yerleştirerek, oradan ayrıldı. Bu kadının dik kafalı, bencil, ve okuması yazması kıt Kiki'ye hiç mi hiç benzemediği muhakkaktı. Küçük yuvasında birbirlerine sarılarak pencerenin önüne oturup, beraberce evlerin çatılarını seyrederek, kendilerini ne mesut ve ne sakın hissederdilerdi kimbilir?... Gözlerini etrafta gezdirdi ve odada bazı değişiklikler yapmaya karar verdi.

Ertesi sabah evin içi, yılların her tarafa sindirdiği sigara kokusunun yerine, vazolardaki rengârenk çiçeklerin tatlı rayıhası ile dolmuş ve ortalık büyük bir inti-

zamla derleyip toplanmıştı.

Bourouche kendi kendine: «Senin bir gün bana geleceğini biliyorum, diyordu. Her şeyi ona göre hazırlamam lâzım...»

Akşam olunca ilk işi tekrar Café Gaulois'ya gidip, garsonu bulmak oldu. Ve adama: «Bir kadının arasına burada oturup mektup yazmadığına emin misin?» diye sordu. Garson gözleri parlayarak cevap verdi. Bahşişi hak ettiğinden emindi. Çünkü... «Mademoiselle Billard, dedi. Bütün mektuplarını burada yazar...»

«Mademoiselle Billard, ha? Kaç yaşında var bu kadın?»

«Bunu tahmin etmek biraz zor, Monsieur. Fakat otuz civarında gösteriyor.»

Kalbi göğsünü parçalıyacakmış gibi çarpmaya başlayan Bourouche; «Acaba, dedi. Mademoiselle Billard bugün de buraya gelir mi?»

Garson başını kaşdı ve: «Hemen hemen her akşam saat dokuz sularında bir kere uğrar» diye cevap verdi.

Bourouche'un elleri öyle çok titriyordu ki, kadehi dudaklarına götüremiyerek tekrar yerine bıraktı. Birazdan onu görebilecekti demek! Buna bir türlü inanamıyarak.

Arkasına yaslanıp, gözlerini yumdu ve tam, kadına neler söyleyeceğini tasarlamaya başlarken, bir sesin kendisine hitap ettiğini duyarak irkildi. Karşısında, bir gece evvel orada gördüğü şişman ve göz-lüklü adam duruyordu.

«Affedersiniz, Monsieur, dedi. Öğrendiğime göre gazinodaki sumeni dün akşam siz kullanmışsınız... Acaba gözünüze, arasında unuttuğum bir müsvedde ilişti mi?»

«Telâşla size kendimi tanıtmayı da unuttuğum için tekrar özür dilerim. Ben, muharir Charles Carizet'yim. O kâğıt da yazmakta olduğum romanın bir parçasıydı. Ev çok gürültülü olduğu için akşamları burada çalışıyorum. Evlilik, malum ya...»

«Demek ki görmediniz. Çok yazık! Halbuki bu, romanımın kadının kahramanı Andrée'nin, Michel'e yazdığı mektubun bir kısmıydı. Gerçi edebî hiçbir kıymeti yoktu ama, onu yeniden yazmak zorunda kalacağıma üzülüyordum. Zira bu uydurma şeylerin bir kelimesine tam seksen frank veriyorlar ki, buhranlı günler için pek de yabana atılır bir para sayılmaz, değil mi?»

Bourouche ömrünün sonuna kadar hiç evlenmedi ve kendisine bunun sebebinin sordukları zaman, mustarip bir tebessümle: «Yeryüzünde benim evlenebileceğim bir tek kadın vardı, diye cevap verdi. Fakat, heyhat! Onun kaderi de bir başkasının ellerindeydi...»

**BİN BİR
ROMAN**

Her hafta çarşamba günleri çıkar
hikâye ve roman mecmuası.

ADRES: TÜRKİYE, TAYİNE...

Ankara cad. No: 36 İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira

6 aylığı (25 sayı) 6 lira

Sahibi: TAHSİN DEMİRAY

Yayıncı: TAHSİN DEMİRAY

CELAL DEMİRAY

Satıldığı yer: TÜRKİYE, TAYİNE...

GİZLİ VAZİFE !...

GİTTİLER. GÖK GEÇMEDEN DE İNDİANAYI BULAMADAN GERİ DÖNDÜLER.

BULA-
MADIK..

HAYRET ETTİM.
FAKAT BULAMA-
DIK.

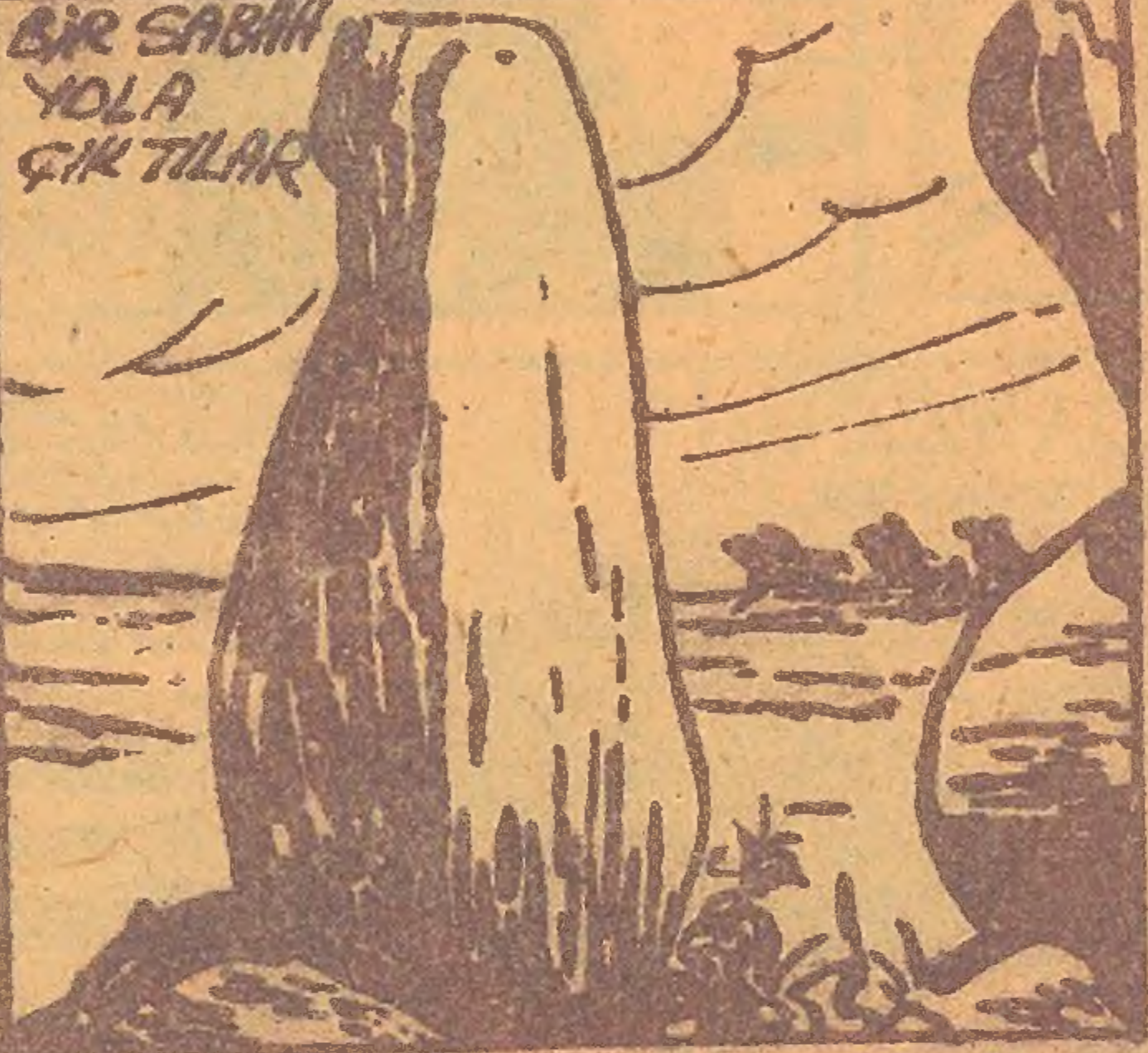

ANNEM..ZA-
VALLI AN-
NECİĞİM.

İÇİMDEN ANNENE
BİR ŞEY OLMADIĞI-
NI BİLDİREN
BİR SES GELİ-
YOR..

UZUN BİR
MÜNAKAŞADAN
SONRA NE YA-
PACAKLARINI
TESPİT ETTİ-
LER. ALEN,
MİŞELİN, FRAN-
SUA, KONSÜELD
VE DÖRT GÖŞÖ
YİYETEK VE
İNDİANAYI ARA-
MAK İÇİN ÇIKA-
CAKLARDI.

BİR SABAH
YOLA
ÇIKTILAR

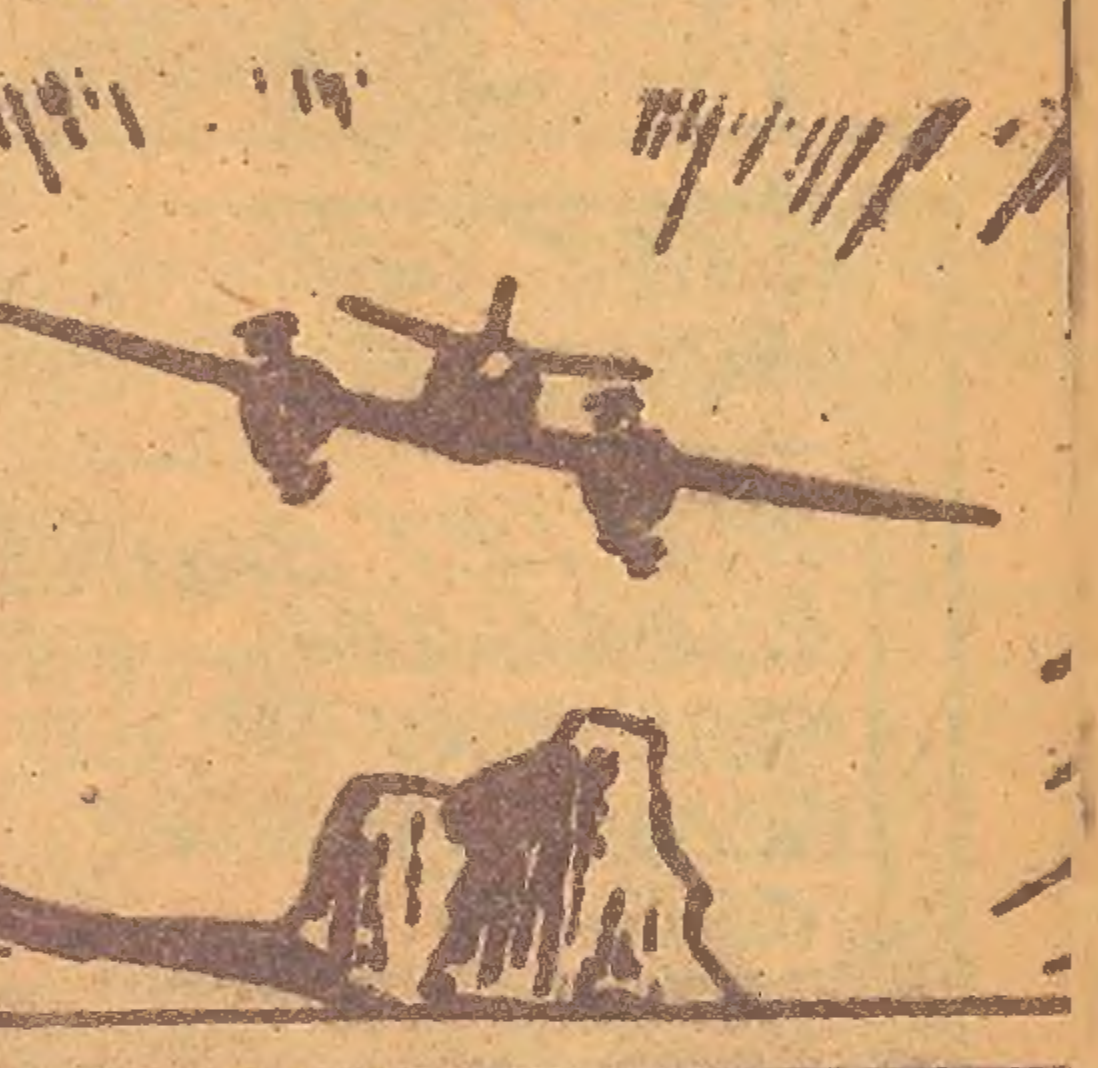

BU SIRADA ANDRE BOYNOS AYRESE
GELİNİS KONSÜLOSUN YANINA ÇIKMIŞTI
BEN BU İŞLE MEŞ-
GUL OLDUM. FERRANT
ADINDA BİRİ VAR. TAYYA-
REYLE
YARIN
ORAYA
GİDETEK

BEN DE BE-
RABER GİDECEM

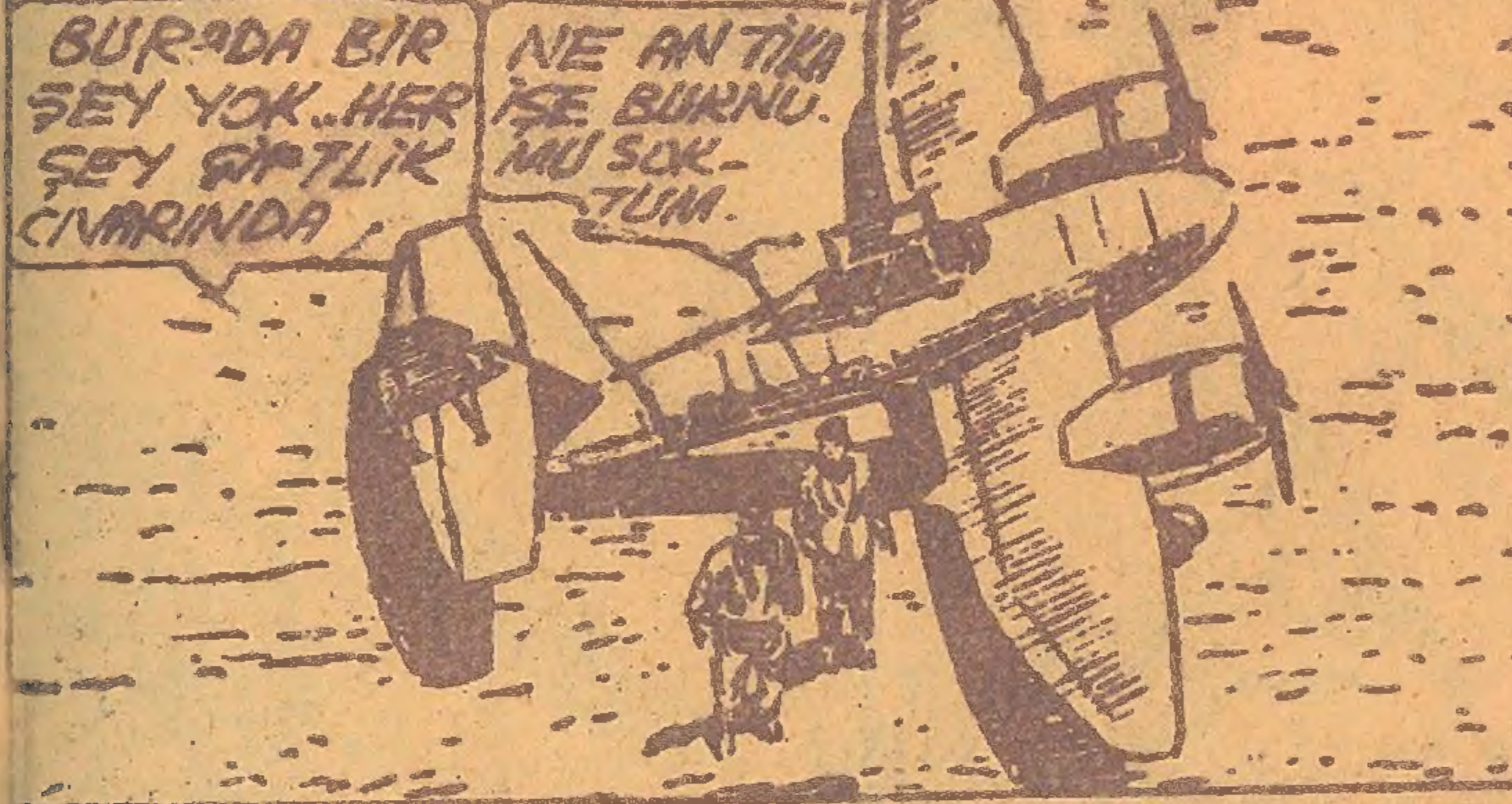
ERTESİ GÜN BOYNOS
AYRESTEN BİR TAY-
YARE HAVALANDI.

BİR KAÇ SAAT SONRA TAYYARE YERE İNDİ.

BURADA BİR
ŞEY YOK..HER
ŞEY GİTTLİK
CİVARINDA

NE ANTIK
İŞE BURNU.
MUSOK-
TUM.

POSTA MEMURUNU ARADILAR.

BENDEN NE İŞ-
TİYORSUNUZ.. BEN
NAMUSLU BİR
MEMURUM

SANA BİR ZARARMIZ
OLMIYACAK.. YALNIZ
TELGRAFLARI SEN ÇEK-
TİĞİNE GÖRE BİZİ
TENVİR ET.

ADAMI BİLDİKLERİNİ ANLATTI.

SENİ DE GÖTÜRECEĞİZ.

BENİ Mİ AMANALLA-
HIM.. SEN BENİ KORU

POSTACIYI ALDI-
LAR YİNE PAM-
PA ÜZERİNDE
UÇMAĞA
BAŞLADI-
LAR.

BİR TOZ BULUTU
GÖRÜNCE ANDRE
SİLÂHI KAPTI.

ALGALALIM DA ŞUN-
LARIN BİR KISINI
TENZİ-
LİYE-
YİM.

ANDRE ATEŞE BAŞLADI.

VAY HAIN-
LER.. ATEŞ
EDİYOR-
LAR.

FAKAT AŞAĞIDA KURŞUN YAĞMU-
RUNA TUTULAN ALEN VE ARKA-
DAŞLARIYDI.

YERE YATIN..

BANA KALIRSA ÇİFTLİĞE
DOĞRU GİDİYÖRLER..İN-
ŞALLAH YENİ FELÂKET-
LER GETİRMİYOR-
LARDIR

MANDRAKE

HAYALET BALINA

HIÇBİRİNİZ EMRİM OLMADAN
KIMILDAYAMAZSINIZ. HEPİNİZ
OLDUĞUNUZ YERDE DURUN

KIMILDARSANIZ
HAKKINIZDA İYİ
OLMAZ.

YARDIMA
İHTİYACINIZ
VARDIR
DİYE GEL
DİM.

İPNOTİZMANIN TESİRİ
İLELEBET SÜREMEZ YA
HEPSİNİ BİRER BİRER
BAĞLA.. YALNIZ BALINA
YI YÜRÜTECEK BİRKACI
KALSIN..

BIRAZ SONRA ARGOS FIRTINALI DENİZDE
SARHOŞ GİBİ SALLANARAK SÜRÜKLENİP GİDER
KEN..

HAYALET BALINA..
KORSANLAR.. GERİ
GELİYORLAR.. BU
SEFER ÖLDÜRE-
CEKLER..

MANDRAKE!
MANDRAKE!

HERŞEY YOLUNDA
SEVGİLİM.. KAPTANA
SÖYLE HALATI ATSA

PERVANESİZ YATI HAYALET BALINANIN
PEŞİNE TAKTILAR. LIMANA GELDİLER.

DEM EK BALINA
FİLÂN DEĞİLMİŞ?

SUS SUS SEVGİLİM..
HERŞEY OLDU BİTTİ..

FEVKALADE.. DEM EK
BÜTÜN KORSANLARI
TEK BAŞINIZA YAKALA-
DINIZ ? SİLÂHSİZ HEM
DE.. NASIL YAPTI NİZ
BU İŞİ..

ONA SORARSANIZ SİHİR-
BAZLIĞIMI SAYESİNDE
DİYECEKTİR. BANA SO-
RARSANIZ CESARETİ SA-
YESİNDE YAPTI DERİM.

AŞK YAŞIYACAK

AMERİKA SAHİLLERİNİN GENİŞ BİR KISMINDA YIR-
MİDÖRT SAATTENBERİ KORKUNÇ BİR FIRTINA
HÜKÜM SÜRÜYORDU. LONG WRIGHT HAVA ALANI İŞ-
LEMEZ HALE
GELMİŞTİ.

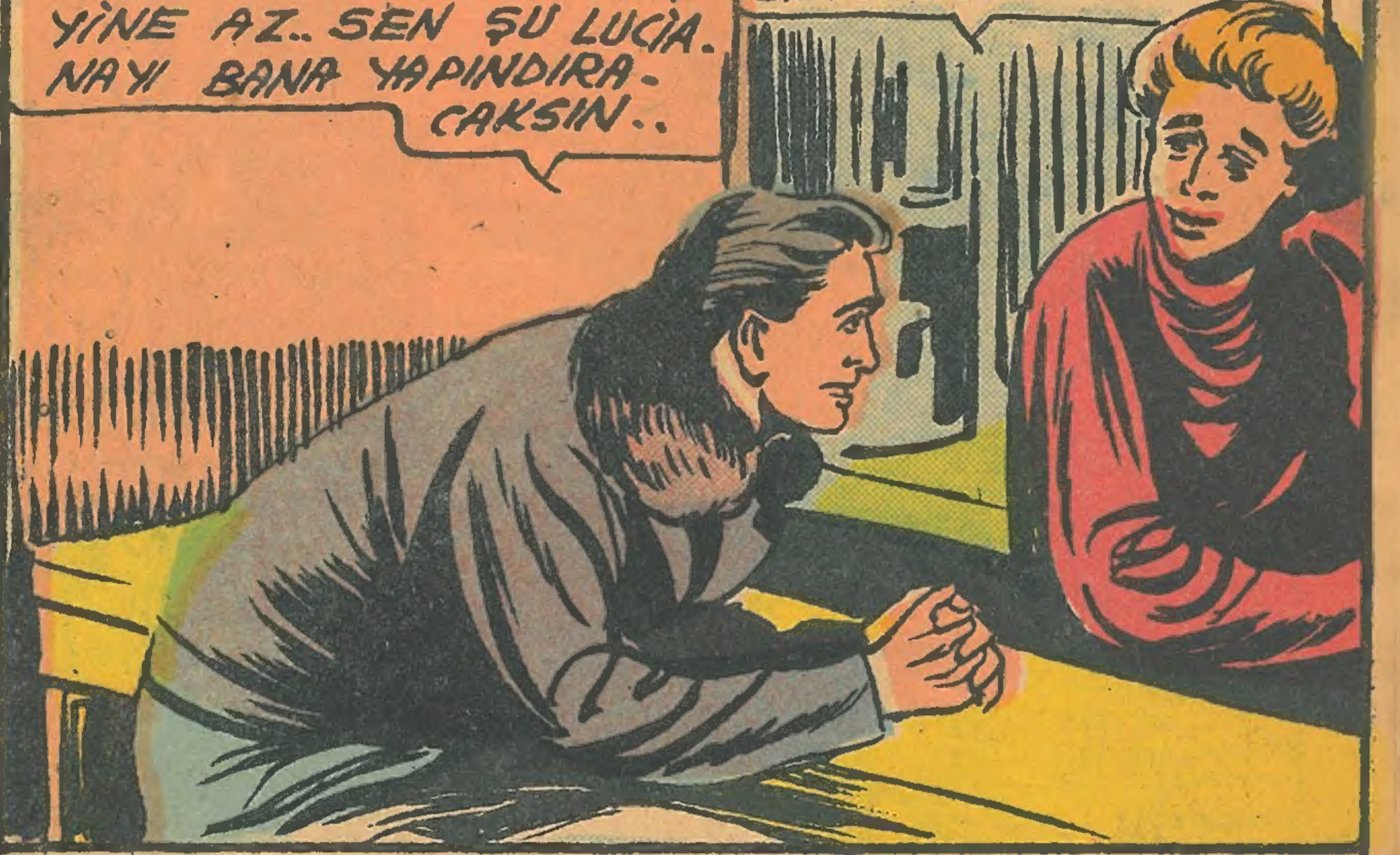

MERHABA GİPSİ..
BURASI CENNET..
DIŞARISI BER-
BAT..

MERHABA
JAN.. SÖY-
LEDİKLE-
RİN KOM-
PLİMAN MI
SÖZÜM ONA

GİPSİ ANA.. KAZ GELE-
CEK YERDEN TAVUK ESİR
GENMEZ DERLER. BÜTÜN
GÜN SANA KUR YAPSAM
YİNE AZ.. SEN ŞU LUCİA.
NAY BANA YAPINDIRA-
CAKSIN..

YİNE AYNI NAKARAT..
LUCİANA SÖZLÜ..
LUCKİ'YE.. SEN DE
BİLİYORSUN..

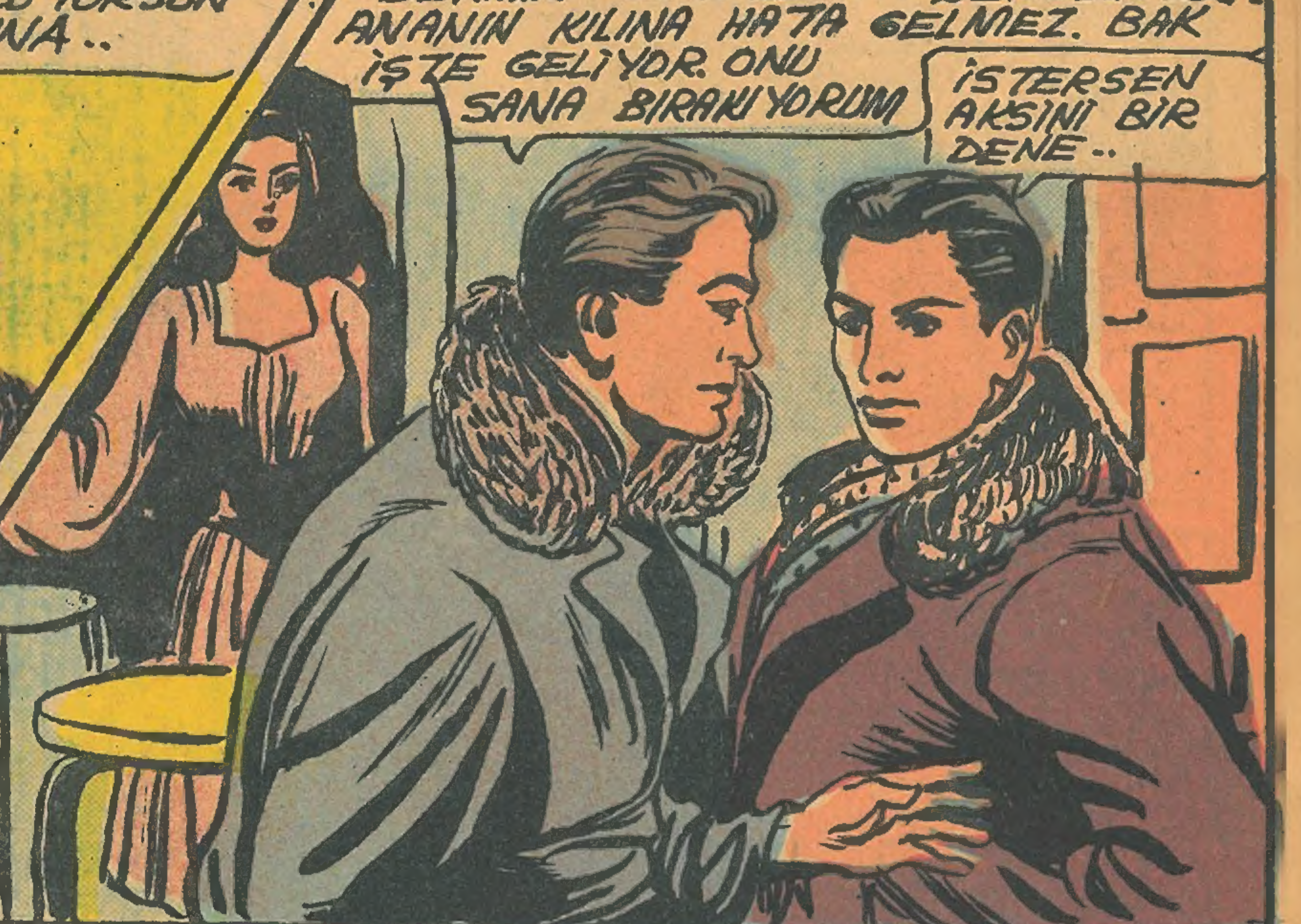
LUCKİ YE.. YANI BANA
NİŞANLI.. BU İŞİN ÜS-
TÜNDE FAZLA İSRAR
EDERSEN ELİMDEN
BİR KAZA ÇI-
KACAK..

LUCKİ NE OLUYORSUN
ALLAH AŞKINA..

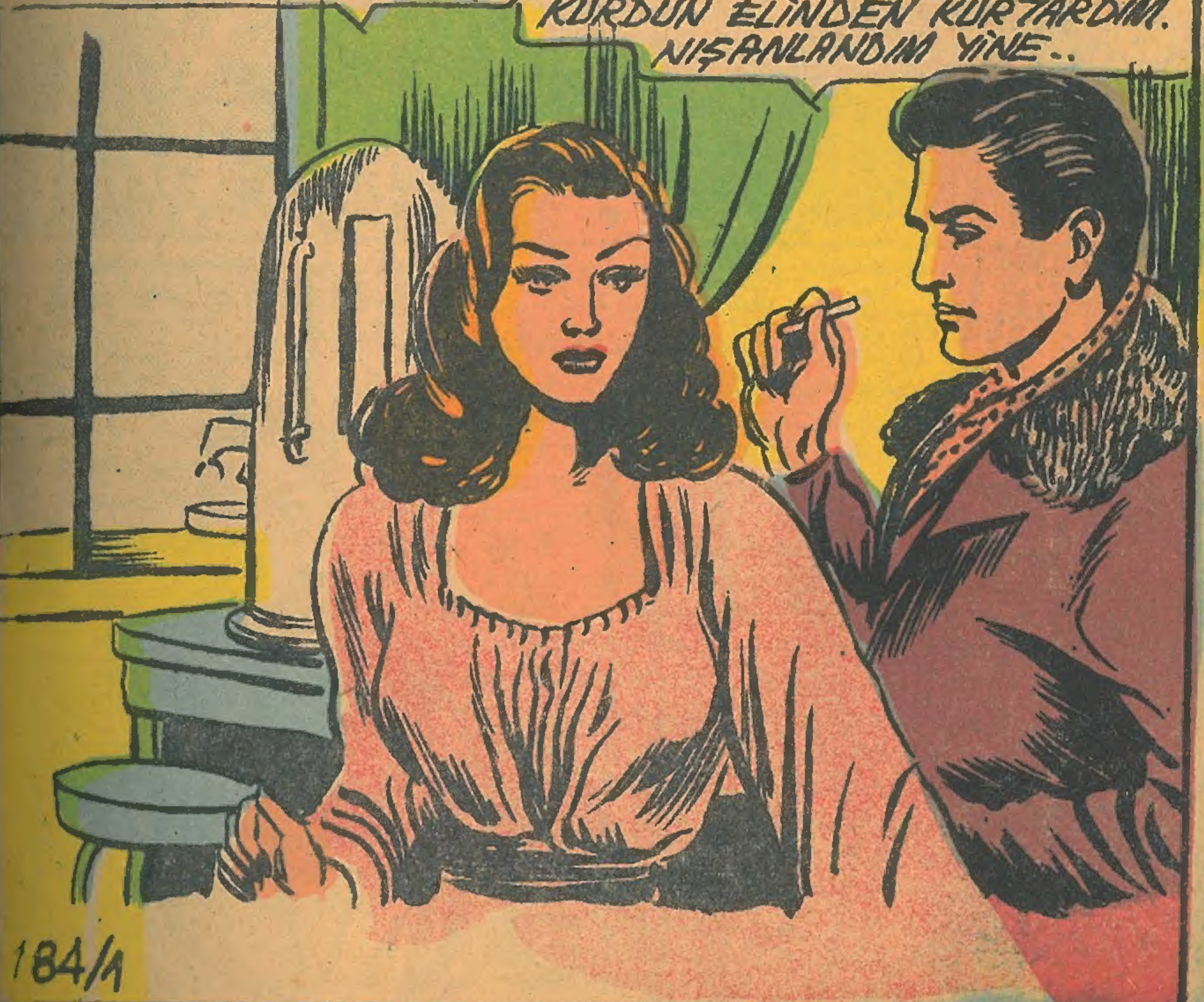
BENİM Kİ GEVEZELİK. BENDEN LUKİ-
ANANIN KİLİNA HATA GELMEZ. BAK
İŞTE GELİYOR ONU
SANA BIRAKIYORUM

İSTERSEN
AKSİNİ BİR
DENE..

NE O? YİNE BİR
KISKANÇLIK SAHNESİ Mİ?

LUCİANA.. BİLİYORSUN SANA
DELİCE AŞIKIM. SENİ ON
KURDUN ELİNDEN KURTARDIM.
NİŞANLANDIM YİNE..

LUCİANA GİPSİ ANA'NIN MEYHANESİNE ŞAR-
KICI OLARAK DÜŞMÜŞTÜ. GÜZEL KIZDI. LUCKİYE
YAKLAŞTI.

ARTIK BAŞ-
KALARIYLA
KIRIŞTIR-
MA..
HELE
JANLA..

MESLEĞİM İCABİ HER
KESE NAZİK DAV-
RANMAK ZORUNDA.
YIM.

DESENE BU İŞ, BEN İKRAMIYEMİ
ALIP SENİNLE EVLENİN.
CEYE KADAR SÜRECEK

TABİİ. O ZA-
MAN MESELE
DEĞİŞİR. ŞİM-
Dİ BENİ RAMAT
BIRAK...

LUCIANA ALKIŞLAR ARASINDA
SAHNEYE İLERİLEDİ VE BİR
İSPANYOL ŞARKISINA BAŞLADI.

1/2

İKRAMIYEMİ GABUK ALMALIYIM. YOKSA
BU KIZ BENİ KISKANÇLIKTAN ÖLDÜRE-
CEK...

LUCKİ SANA BİR
GİFT SÖZÜM VAR...

YİNE Mİ SEN?
NE İSTİYORSUN?

SANA BAY JİM'İ TARDIM
EDEYİM. FIRTINA YÜZÜ
DEN YOLUNA DEVAM
EDEMENİŞ.. KENDİSİNİ
NEVYORKA GÖTÜRENE
BİN DOLAR VERİYOR.

PEKİ BUN-
DAN BANA
NE?

BEN ÜSTÜME ALMADIM.
İNSANIN BU HAVADA UÇ-
MASI İÇİN DELİ OLMASI
LÂZİM.

YANI SENİN AKLINCA
DELİYİM ÖYLE Mİ?

BENİ DİNLEYİN. JAN SİZİN EN USTA PILOT OLDUĞUNUZU
SÖYLEDİ VE ONUN İÇİN GETİRDİ. YARIN SABAH NEV-
YORKTA OLMAM LÂZİM.

YOLUNUZ AÇIK
OLSUN...
BEN YO-
RUNU BU
İŞTE

İŞİM GOK ACELE..
DÖRT BİN DOLARA
NE DERSİN?

MUHAKKAK İYİ BİR
PARA..

184/2

SAYI : 34

Mektubun altında Klarisin imzası vardı. Gavroşa verilmek üzere şu cevabı yazıp Bartolomeye verdim.

«Asil Sinyora Klaris Kapoçelli kızınız Anjel Kapoçelli benim yanımda ve tamamiyle sıhhattedir. Kendisine size yaptığım hürmet ve ihtimamı tatbik etmekte ve sizin kadar kendisini memnun, bırakmakta olduğumu bildiririm. Maaşesef sizin gibi müşfik ve hassas bir anne kalbini tatmin için onu Bizans kusatın bu ateş çemberi içinden çıkartarak size ulaştırınamam. Eğer siz buna imkân bulursanız sevgili yavrunuza kavuşabilirsiniz.»

Bu haberi Anjele vererek onun derdini tazelemedim. Ertesi sabah surlarda çarpışan bir gemici komağa gelerek bana Klarisin cevabını verdi. İspanyol dilberi şöyle söyledi:

«Cevabınız beni sevinç içinde glattı. Anjelime nasıl ihtimam gösterdiğinizi anlıyorum. Bizden yeri kalan yavrum yanınızda meşut yasıyacaktır. Heyhat ki onu yanınıza almanın imkânı kalmamıştır. Yarın Venediğe hareket ediyoruz. Kaptan kızın Galataya getirilmesine imkân olmadığını bildirdi. Yanınızda kaldığı müddetçe yavrumuza iyi bakmanız için Gavroş eliyle Bartolomeye gönderilen beş bin Venedik altını alınız. Bu ateşin içinde Tanrı her zamanı de korusun. Onu aldrabilirimiz güne kadar yavrumuz size emanettir. Benim için gözlemlerden öpünüz.»

Bu son mektubu Anjelden saklamak istemedim. Yanına gittim ve yüzünü ellerimle tutup gözlerini kapıdım. Kız bu muhabbet eserine karşı gülümsüyordu:

— Beni neye öptün şimdi? dedi.
— Annen tarafından.
— Annem mi?
— Evet Anjel. Onlar yarın Venediğe kaçıyorlar. Seni onların yanına götürmeğe imkân yok. Benimle kalacaksın. Kollarımın arasına sana onları unutturmağımı isterim. Sonra, bu harp bitince buluşursunuz.

Gözlerinden iki damla yaş telerlendi ve işte hepsi bu.

— Yusuf Bey, ben hep sizinle yaşamak isterim.

AYIN

Bizanstaki sefalet ve korku son haddini bulmuştu. Mayısın sonlarına yakın olan bu günlerde surlar her yer yıkılmış ve delik deşik olmuştu. Türk ordusunun davul, çimbelok sesleri, işevinc ve neşe çığlıkları gece ve gündüz, şehrin en kuytu köşelerine kadar aksediyordu.

Bizanza artık hastalar, ihtiyarlar ve çocuklar da uyumuyordu. Bütün bunlardan başka, bir gece ayın tutulması Bizanstakiler için bir kara haber, çok kötü bir işaret sayılmıştı.

Bunlar yetişmiyormuş gibi, Bi-

zanza kadar gelmeğe muvaffak olan cesur ve ölümü göze almış bir küçük teknenin gemicileri. Papadan en küçük bir imdat gelmesinin bile mümkün olmadığını söylemişti.

Bizansın Türkler eline geçeceğinden ve kendilerinin öldürüleceğinden kimsenin şüphesi kalmamıştı.

İdaresizlikler, ihtiraslar yüzünden ıstırap çeken insanların hali en katı yürekliyi ağlatacak derecedeydi. Hastalarına, kadınlarına yiyecek bulmak için sokaklara dökülmüş olan erkekler dileniyor. İnsanlara el açıyorlardı. Bu erkeklerin hepsi sakattı. Surların üzerinde yaralanmış, işe yaramaz hale

İlahiler okuyarak sokakları
dolduran ahalinin arasına
katıldık.

gelmişlerdi. Bunlar uzun müddet bakıma ve tedaviye muhtaçtı. Buna rağmen evlerinin içindeki ıstırapa bir nihayet verebilmek ümidiyle sokaklarda sürünüyorlardı.

Bizanza kedi, köpek, ev kuşları gibi hayvan kalmamıştı. Şehir evleri arasındaki yeşillikler tamamiyle kaybolmuştu.

Çıplak ayakları kanamış göğüsleri açık, perişan genç kadınlar, yavrularını güçlükle taşıyarak yalvarıyor ve askerlerin, zabıtların önüne düşüyorlardı:

— Aslanım, aslanım, bir parça ekmek...

Eğer verilecek ekmek bulunsa buna mukabil takdim edilemeyecek iffet olamazdı. Ve daha fecii ekmek ve yemek vardı. Bizansı daha bir iki ay idare edebilecek olan yiyecekler haris ellende saklı bulunuyordu. Eğer hattâ Rum olan Bizanslı zenginler, paralarını sıkı saklamasalar da Galata Bizansı uzun müddet beslerdi.

İmparator parasızlıktan kıvranıyor, aç dövişen askerlerine saatlerce yiyecek verdiremiyordu.

Para, bilhassa altın kıymetsiz sayılırdı. Çünkü çok yer tuttuğu için muhafazası ve saklanması imkânsızdı. Halbuki bir küçük elmas parçasının gizlenmesi pek kolaydı.

Bu fecaat arasında bir yudum

su içmek, bir lokma ekmek yemek insana büyük bir günah yaptığı hissini veriyordu.

Bütün bu iç sızlatıcı manzaralara rağmen bir gün sokaklar sel gibi insanla doldu. İren gürültüleri anlamak için kapandığı odasından ayrılmıştı. Üzerinde pek basit bir genç kız elbisesi vardı. Bu siyah elbise ona pek fazla yaraşyordu. Dizlerine kadar kısa olan eteği bacaklarının bütün güzelliğini meydanda bırakıyordu. Küçük ve bembeyaz ayaklarında sandallar vardı. Bileklerinden bağlı olan bu sandalların içindeki ayakları yumuşak, narin ve tertemizdi.

Saçları ensesine ve yüzünün iki tarafına sevimli bukleler halinde dökülmüştü.

Dış kapının oymalı, demir parmaklığının gerisinden sokağa bakıyordu. Onu güzelliği ile tanıyan Bizanslılar bir an kadar yüksek sesleriyle yaptıkları duayı kesmiş «İren, İren» diye haykırmışlardı.

Önde Velakernadan alınan büyük «Panaya» resmi çerçevesi içinde mağmum ve mahzun görünüyordu. Bu çerçeve epeyce ağırdı. Buna rağmen rahipler ve şehrin ileri gelenleri onu taşıyorlardı.

Kafilede saraydan katılmış Prensesler, en zengin ailelerin kız ve kadınları da vardı. İren için bu kafileye katılmamak imkânsızdı. Genç Prenses kapıyı açtı ve yanı sıra yürümeğe başladım.

İnce ve gayet dik, tesirli bir sesi vardı. Bu ses insan seslerinin dalgası üzerinde uçan bir narin kuşa benziyordu. Dua ve ilâhi korusu büsbütün tesirli bir hal almıştı. Yalın ayak, başları ve bağrıları açık, bütün benlik ve iddialarını bırakmış olan bu dindar hristiyanlar sel gibi gözyaşları döküyorlardı.

Gidiyorduk. Ağlıktan sürünenler, hastalar ve sakatlar bu insan akınına karışmak istiyorlardı. Bir an içinde herkes ağlığını unutmuş, kendilerini duanın ve ilâhilerin havası içinde kaybetmişlerdi.

Yürürken İreni dinliyordum. Narin göğsünden bu kadar ahenk-

li ve tesirli bir sesin çıkacağına inanmazdım. Bazen susuyorlardı. O tek başına, bütün kafileye duyurduğu sesi ile okuyor, yorulmuyor ve sel gibi akan gözyaşları hiç dinmiyordu.

Ne kadar gittik, hangi yollar-dan geçtik bilmiyorum. Düşüp bayılanlar, ayak altında kalanlar oluyordu.

Panayyanın (Meryem) resmi kafilenin önünde gidiyordu. Onu müşkilatla taşıyanları rahipler değiştiriyor, yüksekte, daima yüksekte tutmak istiyorlardı.

Birden gök yüzüne acı çığlıklar yükseldi. Allaha yalvaranlar şimdi Panayyanın resmini yüz üstü yere kapanmış görüyorlardı. Sanki Allah onlara dualarının kabul edilmeyeceğini bildirmişti. Belki Türkler şehre girseler bu kadar candan korkmaz ve acımazlardı.

Rahipler, güçlü kuvvetli erkekler ileriye atılmış, çerçeveni kaldırmaya uğraşıyorlardı. Fakat o yere bağlı bir kayadan farksızdı. Çok uzun dakikaların boyunca uğraşarak onu kaldıranlar bir daha ellerinden kurtulduğunu gördüler.

Çığlık çığlığa ağlayanlar, dövünenler, düşüp bayılanlar çoğalmıştı. Çerçeve tekrar kaldırılabilirdi. Fakat bu anda gökyüzü simsiyah kesildi. İri bulutlar şehrin üzerini karanlık bir tavan gibi kapatmağa başladı. Sanki gece olmuştu. Bu karanlık içinde şimşekler dehşetle çakıyor, gökyüzü yer yer yırtılıyor, top seslerini bastıran gök gürültülerinin ihtizazı ayaklarımızın altındaki taşları sarsıyordu.

Buna rağmen kafile yoluna devam ediyordu. Resmi omuzhyanlar onu korkunç rüzgârlardan korumak için pek büyük zahmetler çekiyorlardı.

Kafile bir köeyi dönerken gök yüzünden öyle bir yağmur boşandı ki bir an içinde sokakları seller kapladı. Bazen dizlere kadar çıkan bu seller düşen kadınların kucaklarından yavrularını kapıyor, onu başkaları kurtarmak için atıyorlardı. Deniz sanki Bizansa yürümüşü. Binlerce erkek, kadın, çocuk ve rahip âyine devam imkân kalmadığını gördü. En dayanıklı insanların kucakladığı Panaya alındığı yere, Velakernaya doğru götürülürken halk can kaygusuna düşmüştü.

Tamamiyle, tamamiyle ıslanmış olan İren artık yürüyemiyordu. Bir iki defa sellere kapandı. Yağmur devam ediyor, bazı evleri seller basıyor, uzaklarda duvarların yıkılırken çıkarttığı acı sesler duyuluyor, gök durmadan gürliyor ve şimşekler karanlığı boy boy yırtıyordu.

İreni kucakladım, yerden kaldırdım. Kollarımın arasına aldım. Yüzünü göğsüme kapattım. O anda ölmekte olduğumuzu zannemiştik.

— Yusuf, Yusuf, diye söylendi.

Mümkün olduğu kadar koşmağa çalışarak konağın yolunu tuttum. Bazen dizlerime kadar suya gidiyordum.

Daha konağa varmadan o bayılmıştı. Haremin mermer basamaklarını çıkarken Olgayı gördüm. Dehşet içindeydi. İreni cansız görünce çığlıklar kopartmıştı. Koşarak yukarıya çıktım. Olgadan kuru örtüler istedim.

Prensesin ufak ayakları çıplaktı. Yolda sandalları bağlarından kopup düşmüş, ayakları kanamıştı. Dizlerine kadar çamur içindeydi.

Zaten parçalanmış olan siyah elbisesini yırtarak çıkartmağa başladım. Olga baygın kızı yer yer örtterek benden saklamağa çalışıyordu. Elini hızla iterek haykırdım:

— Bırak, hasta olacak.

(Arkası var)

NEDEN BENİ
ÖLDÜRMÜYORSU-
NUZ DA BÖYLE
HAREKET EDİYOR-
SUNUZ

GÜZEL YÜZÜ-
NÜZÜ GÖRMEK
İÇİN YALNIZ
MASKENİZİ ÇIKAR-
MAK BANA
YETER.

ATMACA
REİS BU
SÖZLER
İLE
RAKİBİ-
NİN MAS-
KESİNİ
BİR KILIÇ
DARBESİ
İLE ALDI.

KİMSİNİZ
SİZ?

BUNU SORACA-
ĞINIZA BU SE-
FİL HAYATINIA
SON VERİN

REİS KILICINI KININA
SOKTU. FAKAT DON FER-
NANDEZ KENDİNİ ÖLDÜR-
MEGE KALKTI..

NE YAPIYORSUNUZ

ATMACA REİS

16

FAKAT KONTES ATMACA
REİSTEN DAHA EVVEL DAV-
RANMIŞ DON FERNANDEZE MÂNİ
OLMUŞTU

ŞİMDİ
SIRASI
MI?

SİZ DE KEN-
DİNİZİ KUR-
TULMUŞ SAN-
MAYIN. ADAM-
LARIM SİZİ TE-
MİZLİYECEK

BİZİ
MAĞLUP
ETTİ. ŞİMDİ
SERBESTTİR

DENİZCİLİK VE
KORSANLIK KA-
NUNLARI BÖYLE
DER KONTES

TEŞEKKÜR EDERİM
KOMUTAN. MERAK ET-
MEYİN BEN VE ARKADA-
ŞIM GEMİNİN ALTINUS
TÜNE GETİREBİLİRİZ

DİREK-
LERİNİZİ
KÜRDAN
TEKNENİZİ HA-
VUZA GEVİRE
BİLİRİZ.

KONTES DON FERNANDEZE
İSTEDİ-
ĞİNİZ
OLACAK
YALNIZ KALINCA
BUNUN HESABINI
SORACAĞIM

HAYDI REİS..
DİNDEN İMANDAN
ÇIKMADAN GİDE-
LİM BURADAN..

DAHA EVVEL
BAYANA SORA-
LIM BAKALIM
PORTORIKOYA
GİDEN BİR GE-
MİYE RAFTLAMIS-
MI?

BEN DE
ONU ARIYO-
RUM.. MAAL-
SEF HENÜZ
BULAMA-
DIM.

İKİ AHBAP ÇAVUŞLAR GEMİLERİNE
DÖNDÜLER. FAKAT MELVIN BU İŞTEN
OĞLUM.. KADININ
FENDİ ERKEĞİ YENDİ
DERLER. BANA ATLA-
TILDIK GİBİ GELİ-
YOR

184

GEMİLERİNE
YAKLAŞTIKLARI
ZAMAN KONKITA
AYILDI.

YOLUNUZ
AÇIK OLSUN..
ALLAH SENİN
BANA YARDIM
ETMENİ İSTE-
MEDİ. SENİ
ARTIK HIÇ
GÖRMİYE-
CEĞİM

BİRKAÇ DAKİKA SONRA ATMACA
REİS ARADIĞI KADININ BİRKAÇ
ADIM ÖTESİNDE BULUNDUĞUN.
DAN HABERSİZ ROTASINI DEĞİŞ-
TİRDİ.

ARKASI VAR

Soygun

Yazan: F. Demiray

Kamyondan bozma otobüste on iki yolcu vardı. Kamyonun lâstığı patladığı için üç saat yol ortasında beklemişlerdi. Güç belâ lâstik tâmir edildi ve yola çıktılar. Çık-tılar ama gece de bastırmıştı.

Gecenin bastırıldığı da bir şey değil, fakat yollarda emniyet kalmamıştı. Kılıksız, köylüye benzer, orta yaşlı bir adam kirli bir heybeyi altına çekmiş oturuyordu. Otobüs sarsıla sarsıla giderken:

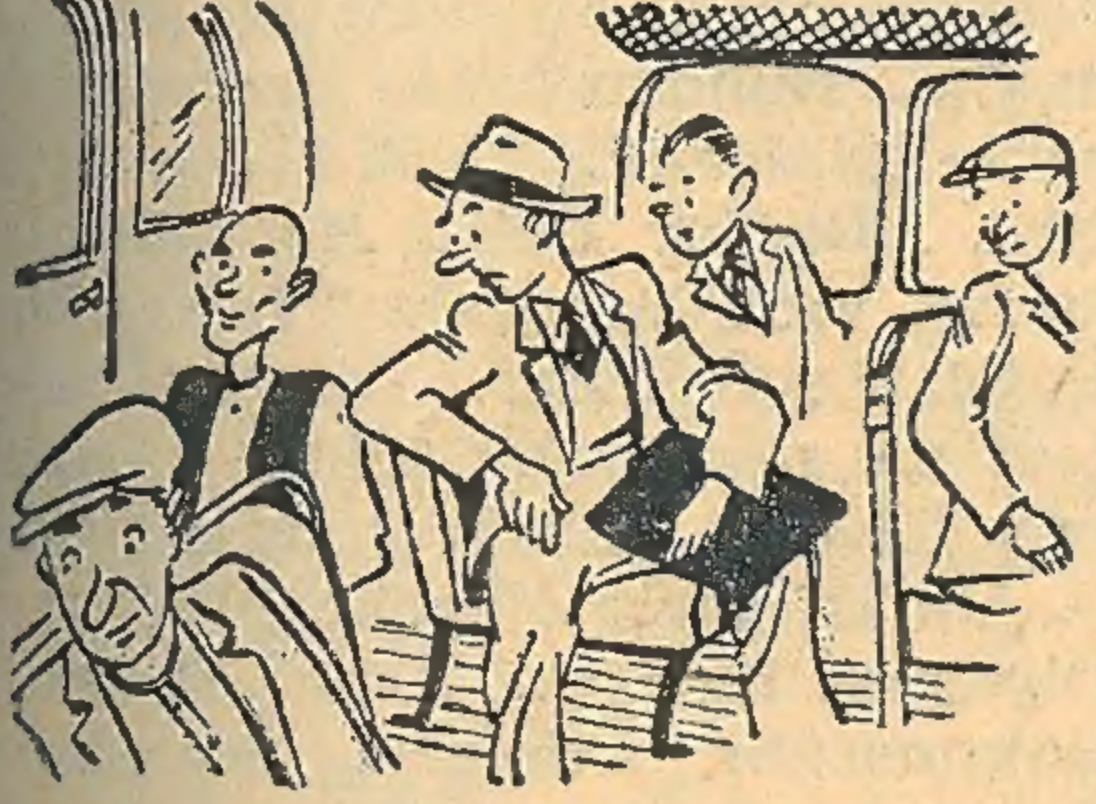
— Allah yardımcımız olsun, dedi. Geçen hafta bu yolda bir otomobili soydular. Herifler tam beş kişiymiş. Jandarmalar okadar aradı, bir türlü ele geçemediler. Hey, öyle değil mi Şoför efendi.

Kontrplaktan bir bölme ile yolculardan ayrı bulunan şoför biçimsiz bir delikten içeriye bakarak:

— Herkesin yüreğini oynatma, dedi. Onlar kimbilir nereye kaçtılar.

Kılıksız köylü:

— Öyle ya, dedi. Senin cebinde yolculardan aldığın beşerden almış kâğıttan başka para yok. Onu da alırlarsa ne çıkar. Yarın bir sefer daha yapar, on iki yerine yirmi dört kişi taşır, kaybını çıkartırsın.

Şoför haykırdı:

— Sen bedavadan otobüse yamandığını unutup da benim kesemin hesabını yapmasana. Kolundan tuttuğum gibi fırlatırım kırlara.

Kılıksız adam:

— Elbette, dedi. Sana yapamazsın demedik. Gel gelelim benim kendimden korkum yok. Param ol saydı bir beşlik de ben verir, senir ağız kokunu çekmezdim. Haydi önüne bak, karanlıkta bir kaza yapmışsın. Hem sinirlerini de bozma. Ne olsa on bin liralık makine. Üstelik bu kadar tatlı can.

Sonra da gürültü ile içini çekti. Şoför gözlerini cansız fenerlerin aydınlatmış yollara dikmişti. Kadınlar, erkekler sarsak ve buğulu camlardan dışarıya bakarak karanlığı seyreliyorlardı. Birisi sordu:

— Arkadaş, soygunculuk burada mı oldu?

— Evet, dedi. Şimdi bir büyük boğaza girdik. İki taraf minare bo-yu kaya. Arasıra meydanlıklara gelir. İşte böyle bir yerde otomobili durdurup içindekileri indirdiler. Paralarından saatlerine kadar ne varsa aldılar. Sonra herifleri kodunsa bul. Giden gelse babam gelirdi.

Bir müddet müteahhit kıvrandı:

— Yahu üstümde şirketin parası var. Ya karşımıza çıkarlarsa. Nereye saklıyayım bilmem ki. Kimsede silah yok mu?

Kılıksız adam:

— Silah kaç para eder, dedi. Herifler mavzerle geliyorlar. Sonra silah kullanmakla hepimizin başını belâya sokarsınız. Bu canavar heriflere karşı durulur mu?

Herkes kederli, kederli konuş-mağa başlamıştı. Kılıksız herif uykuluyordu. Müteahhit onu dürtü-ledi:

— Hey, arkadaş, sen açık göz bir şeye benziyorsun, ne yapalım dersin?

Kılıksız, kendisine uzatılan si-garayı alarak:

— Cüzdanlarınızda beşer, onar lira bırakın, dedi. Üst tarafını sak-layın.

— Nereye saklıyalım?

— Nereye olacak, benim hey-bedeki ekmek torbasına Hepiniz kendi mendillerinize sararsınız. Kim-senin parası ötekininkine karışmaz. Benim keçi peyniriyle, kara ekmek koyduğum torbayı kim akıl edip de karıştırarak.

İŞ YOK.. BEN BU OTOMOBİLE YARI-ŞA KATILAMAM DOSTLAR..

DEMİK YARIŞI KAZAN MAMAYI TAHHÜT EDİYORSUN.. AKILLI OĞLANMIŞSIN..

FREDDİ, ELLERİ SERBEST KALIR KALMAZ DAK'IN ÜZERİ. AL PARALARI NE ATILDI. BAŞINA ÇAL.. BENİ SATIN AL.. BİLECEĞİNİZİ Mİ ZANNETTİ-NİZ?

MACERA PEŞİNDE

FREDDİ DAK'IN ELİNDEN KURTULDU. PEN-CEREDEN ATLA-DI.

ŞANSI YAVER GİTTİ. TAM BU SIRADA BİR KAMYON GEÇİYORDU. FREDDİ ARKADAN KAMYONA ATLADI.

MUAZZAM BİR HALK KİTLESİ TRIBÜNLERE YERLEŞMİŞTİ. JORDI YANA, BABASI ÖN SIRADA OTURUYORDLARDI.

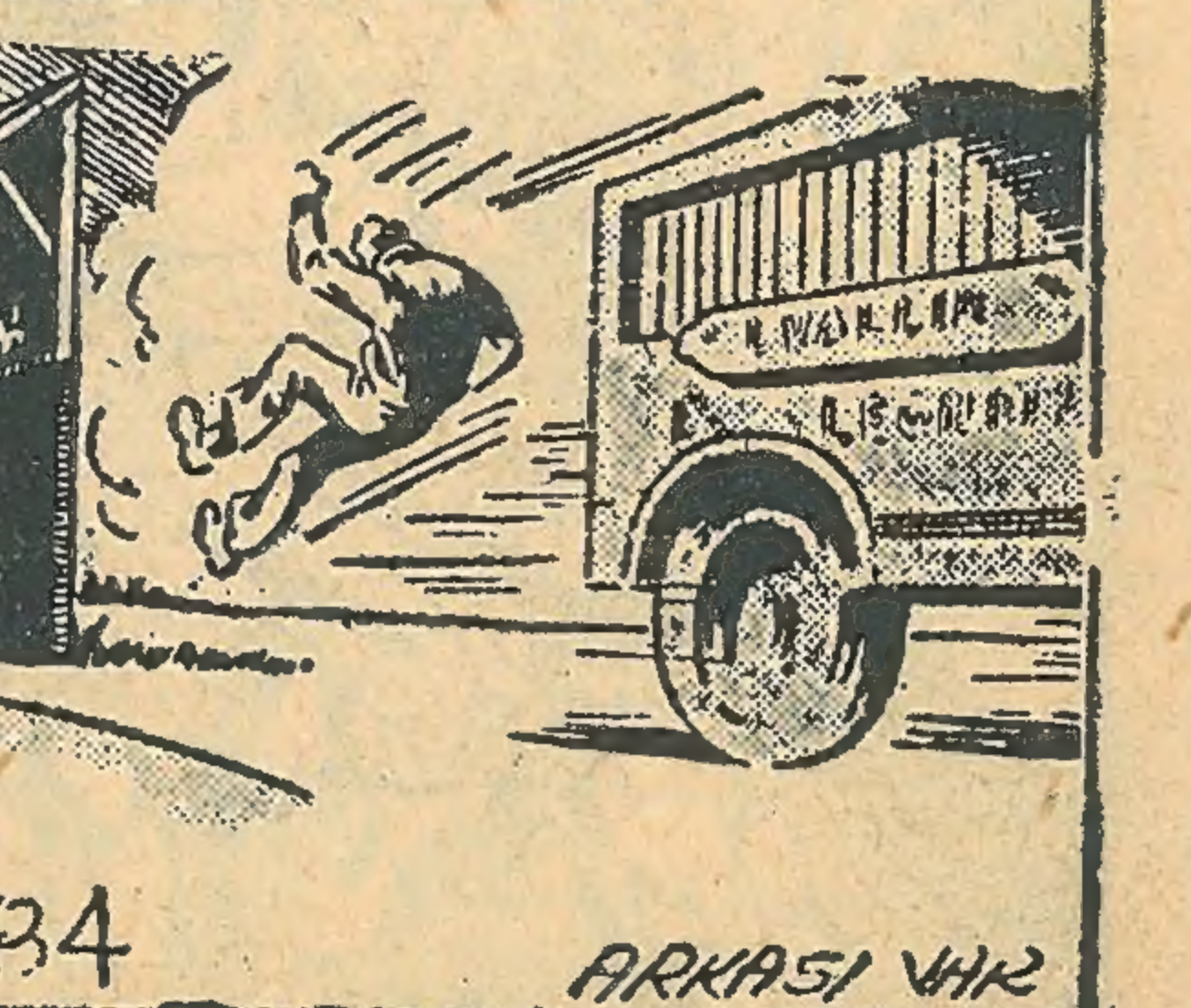
YALNIZ 26 NUMARALI YARIŞ OTOMOBİLİ, YANI FREDDİNİN YARIŞA KATILACAĞI OTOMO-BİL MEYDANDA YOKTU.

YARIŞ OTOMO-BİLLERİ YAVAŞ YAVAŞ SAHAYA GELDİLER.

RAKİPLER HAYATLARIN-DAN PEK MENİNUNDULAR BİR GEYREK SONRA YA-RIŞ BAŞ-LIYOR

TAM YARIŞ SAHASININ Ö-NÜNDE FREDDİ OTOMO-BİLDEN ATLADI.

134

ARKASI VAR

— Amma da çarıklı erkâniharp-mişsin sen.

Kılıksız sırtarak:
— Doğru konuş, dedi. Götürür-ler adamı. Çarıklı kurmay de.

İster istemez güldüler. Kılıksızın bulduğu akıl çok güzeldi. Men-diller çıktı, cüzdanlar boşandı. Saat-ler bileklerden, ceplerden ayrıldı. Bunlar çıkın çıkın kılıksızın ekmek torbasına yerleştirildi. O:

— Bana bakın, dedi. Heybeye göz kulak olun ha. Sonra dırıltı is-temem. İyilik edelim derken başım derde girmesin. Eh, selâmete çıkın-ca da birer kahve paranızı alırım.

Şimdi iş can korkusuna kalmış-tı. Kederli kederli konuşuyorlardı. Kılıksız, kamyondan bozma otobü-sün arka kapısına dayanmış, bir ko-lunu da heybeye yaslamış uyuyordu.

Otobüs birden durdu. Uzaktan bir bağırma işitildi. Şoför yerinden fırladı ve dışarıda bir ağız dalaşına başladı. Yolculardan bir kısmı bay-gınlık geçiriyor, oturdukları kana-pelerin altına büzülüyorlardı. Kılık-sız yolcu:

— Heybeye göz kulak olun, ben (Arkası 14. sayfada)

KARŞILARINA DAR BİR BOĞAZ
ÇIKTI. BURAYA
İNSAN ELİNİN
YAPTIĞI BELLİ
OLAN ÜÇ BA-
SAMAKLA GİRİ-
LYORDU.

KORSANLAR KRALI

No: 19

BU GÜNLERDİR İN-
SAN ELİNİN SÜRÜL-
DÜĞÜNÜ GÖRDÜK-
LERİ İLK ESERDİ

MERDİVEN-
LERİ ÇIKTI.
LAR. DAR BO-
ĞAZDAN GEÇ-
TİLER.

YOLLARINA DEVAM
ETMEDEN ARKADAŞ-
LARINA OLAN SON
VAZİFELERİNİ DE
YAPTIKLAR. GÖM-
DÜLER.

İÇLERİNE DOĞAN ÜMİT GÜ-
NEŞİNİN SICAKLIĞI İÇİNDE
BOĞAZI AŞ-
TILAR.

VE GÖRDÜKLERİ MANZARA
KARŞISINDA AĞIZLARI HAYRET-
TEN BİR KARIŞ AÇIK KALDI.

RÜYALA-
RINA Gİ-
REN ŞE-
HİRİ, ALTIN
ŞEHİRİ, PANAMAYI
GÖRMÜŞ-
LERDİ.

ŞEHİR, GÜNEŞ IŞIĞI ALTINDA ALTIN BİR
VARAKLA KAPLANMIŞ GİBİ PARLIYORDU.

KAPTAN KAPTAN... BU ŞEHİRİN
ALTINIYLA İSPANYOL KRALLIĞI
TACIYLA TAHTIYLA
SATIN AL-
RIM...

BULUTLARIN ARASINDAN Gİ-
KAN GÜNEŞ ŞEHİRİN PARIL-
TISINI ARTIRDI. MEBHUT
VE HAYRAN BAKA-
KALDILAR.

ARKASI VAR

SOYGUN
(13. sayfadan devam)

bakayım, dedi.
Arka kapıyı açarak indi. Biraz sonra şoför delikten seslendi:
— Korkmayın, bir şey yok. yol-
da bir öküz arabası var. Çatışmıy-
alım diye bağırırmışlar. Kenara ald-
ılar arabayı.
— Aman dur, dediler. Bizim e-
manetçi de inmişti.
Seslendiler, aradılar kılıksız or-
tada yok. İhtiyar arabacı yorgun
başını içeriye uzatarak sordu:
— Ne arıyorsunuz? dedi. Çekip
gitsenize.
— Bir arkadaşımız vardı, dedi-
ler. Yere inmişti de.
— Nasıl arkadaş? Birisi bana
derenin geçit yerini sordu. Elinde
beyaz bir ekmek torbası vardı. O
olmasın.

ATES SİPAHİ
(4. sayfadan devam)

bıksın? İmkân var mıydı?
Dağlar delisi bir mırıltı halin-
deki sesiyle devam etti:
— İlâhi Bey'e yazacağım...
Fakat sana da söyleyeyim... Beni
bir «Pir-i nâdan, koca matuh Si-
pahi» [*] bilirler... Ben Beyşehir,
Seydişehir, Bozkır havalileri ile
Konya Sipahilerinin ve zorbaları-
nın «Ser çeşmesi» sayılan bir ada-
mım... Ardından binlerce atlı toz
koparır... Anadoluda sözümün var-
madığı, bazumun ezmediği yer kal-
madır... Bundan sonra bu başka bir
şekle girecek... Artık ben ölece-
ğim... Dağlar Delisi Beyşehir ova-
larına veda edecek... Halk beni
Bağdat seferinde, serhadde yeni-
çeri ve sipahilerin elinde yaralan-
mış bilecek, anlıyor musun Ömer?
Bu da şöyle olacak: Ordu şimdi
Diyarbakırdadır... Açtır, susuzdur,
Bakımsızdır. Ara sıra bu yüzden
kazan kaldırmalar oluyor. Birkaç
paşa, birkaç bey bu isyanlara kur-
ban gidiyorlar... İşte dağlar delisi
bu isyanların birinde yaralanacak,
ölümü etrafa yayılacak ve yok o-
lacaktır...

Ben kaleden çıkmazdan evvel,
Deli İlâhının habercisi gelmişti.
İlâhi Bey üç güne kadar Diyarba-
kırdan Beyşehir'e gelecekti... Fa-
kat ben acele yola çıkmak istedim.
Ona şimdi bir mektup yazacağım...
Aynen sana ne anlattıysam ona da
söylüyeceğim... Bütün Beyşehir,
Seydişehir ve Bozkır aşiretleri be-
ni görmemişlerdir. Ölümü mü doğ-
ru bilirler... İlâhi Bey sakalını bi-
rak kesiverirse, hiç mesele kalmaz
ve bu suretle her şey yoluna gi-
rer...

Köle Ömer bütün bu duydukları-
rını masal sanıyor, ikide birde
doğrularak itiraz etmek, bağırarak
hakikati sormak istiyor fakat dili
dönmüştü. Dağlar delisi uzun
bir «Ohh!» çekerek ayağa kalk-
mıştı.

— Kaydi git yat... Yarın sabah
yola çıkarken konuşuruz. Bu böy-
le fazla sorma...

— 3 —

Tütün Yasaktır!

Şimdiki Çemberlitasın oldukça
geniş caddesi o zamanlar dar bir
sokaktı... Mahmutpaşaya doğru
inen yol, sebze ve yemiş 'sergileri',
kuytu ve karanlık kahvelerle do-
luydu... İşte bu kahveler, o zaman
yenicilerle bir dedikodu ocağı
teşkil eder, kazan kaldırmalar, is-
yanlar, vezir devirmeler hep bu-
radan çıkardı.

[1] Tarihi Naima, 3. ncü cilt sahife 77.

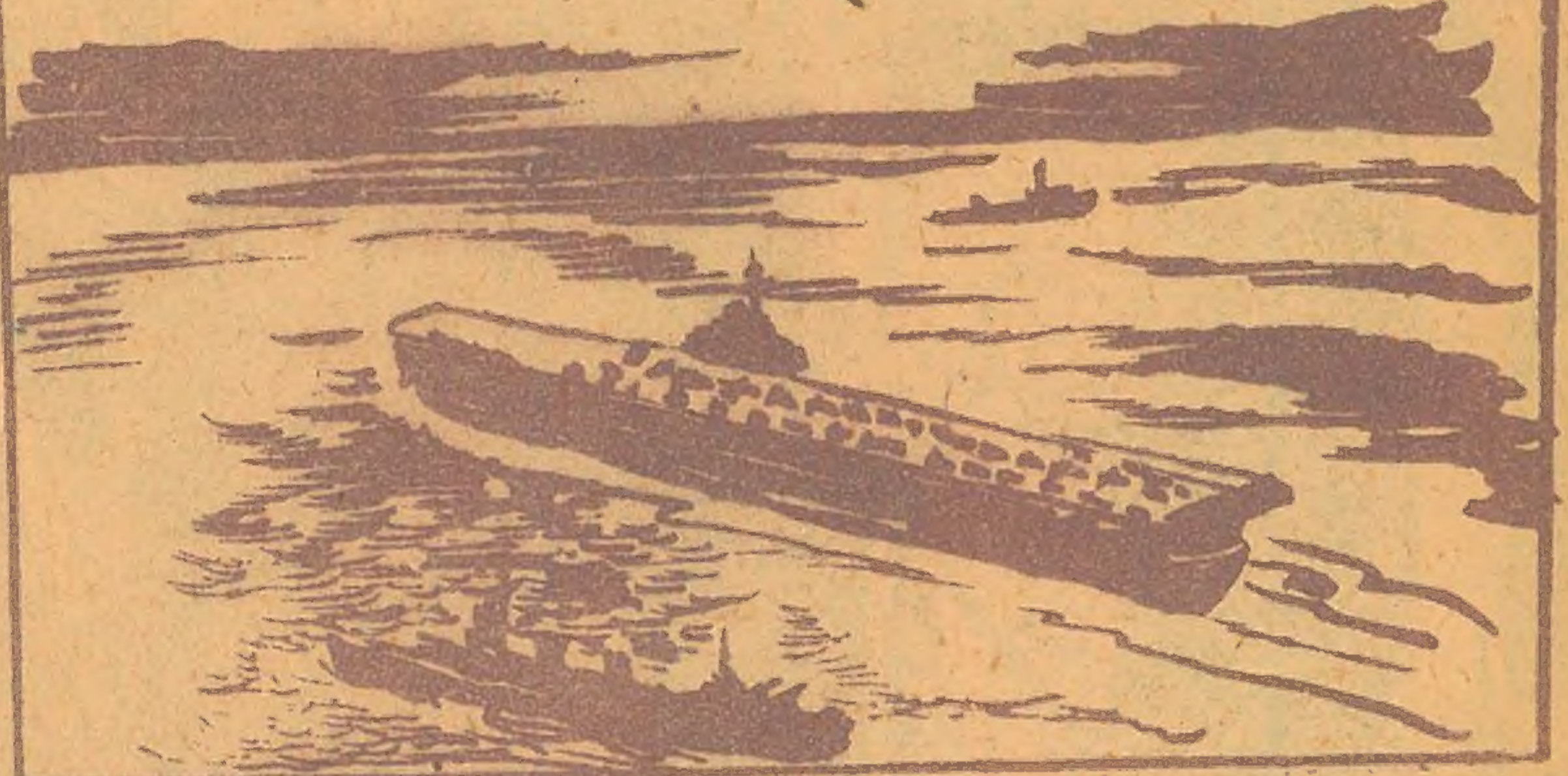
(Arkası var)

ASK İHTİRASTIR

HAKLISIN FRANK.. ONDAN AYRILIRKEN ÜZÜLMEKTE HAKLISIN.. JÖRJİNA EMSAL SİZ BİR KADIN..

EYET.. ONA LÂ YIK OLAMAMAK.. TAN KORKU.. YORUM..

TAYYARE ANA GEMİSİ ZİRHİLİRLERİN Hİ- MAYESİNDE GECE DE YOLUNA DEVAM EDİYORDU.

GEMİDE BİR HAYLİ HEMŞİRE VARDI. VERİLEN BALDOLARA ERKEKLER SMOKİN KADIN- LAR TUVALETİLE GELİYORLARDI. BU SANKİ HAR- BE GİDEN İNSANLARIN BİR HARP GEMİSİNDEKİ BALDOLU DEĞİLDİ.

AMANIN.. DALYAN GİBİ MAFALLAH.. GEL ŞUNU DAVET EDELİM.

SENİN GİBİ NEFİS BİR KADININ BU KADAR ERKEĞİN İÇİNDE İŞİ NE?

BEYİM.. HARBİ YALNİZ ERKEKLERİN Mİ YAPABI- LECEĞİNİ SANIYOR?

YAHU BU LAFLARA BOŞ VERİN.. KALDIRAN KADEHLERİ

GEMİ KO- MUTANI YARIN NE OLACAKLARI BEL- Lİ OLMAYAN BU BİR SÜRÜ DELİKANLIYA İSTE- DİKLERİ GİBİ EĞLENMEK HAKKIM VERMİŞTİ.

YARINI DÜŞÜNME GÜNÜNÜ GÜN ET. MİYE BAK.

EYET.. BU LAF BENİM DE HOŞUMA GİDER

SİZİ ESİR ETTİK.. İSRAR ETMEYİN BİRAZ VAHŞİ TA- BATLIYIZDIR

NE OLUYOR.. BU USUL YENİ Mİ GİKTİ..

BİZİMLE DANSET- MEYİ KABUL ET. MEZSENİZ KUR. TULA- MAZ- SINIZ.

NE YAPAYIM.. BAŞKA ÇARE YOK BENİM ADIMI JAN PAL.

O HERİ.. MER.. BEN FE GÖK YÜZ VERME SİRNASİNE- RİR..

BEN FRANK. YANINDAKİ İZBANDUT TA LARRİ..

ŞU TESADÜFÜN YAPTIĞI
İŞE BAKIN.. NASIL NEFİS
BİR PARÇAYA BENİ KON-
DURDU..

JAN PALMERLE
İLK DANSEDEN
LARRİ ÖLDÜ.

TEGMENİM PEK
SANTİMAN TALSİNİZ..

6/2

SONRA SIRA FRANKA GELDİ.

SİZİ O KADAR CAZİP, O KADAR SEVİMLİ
BULDUM Kİ GÖRÜR GÖRMEZ ELİM AYAGI
DOLAŞTI..

OH YÜZBAŞIM, ERKEKLER
İNANMADIKLARI ŞEYLERİ
SÖLEYİNCE NE KADAR
BİRBİRLERİNE BENZERLER

KUSURA KALMA..
ALARM DANI SONRA
YİNE BULUŞALIM..

BALD VERİLEN SALONA
BİR GEMİCİ GİRDİ. TEHLİKE İŞA-
RETİNİ VERDİ.

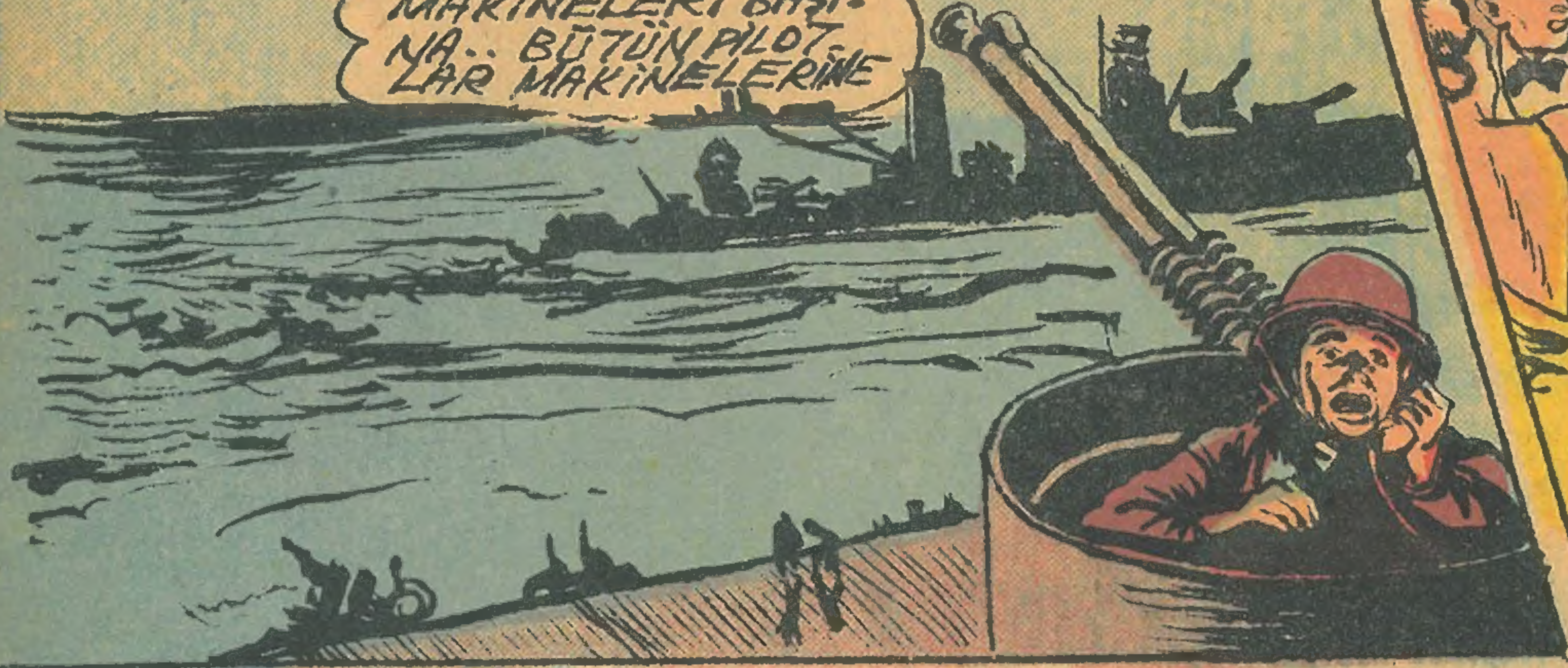
OH FRANK.. LARRİ
NEREDE? KORKUYO-
RUM. YİNE GELECEK.
SİNİZ DEĞİL Mİ?

MISS JAN..
DELİRDİNİZ Mİ?
NE YAPIYORSUN..
NUZ? YARALA..
NACAKSINIZ. YERE
YATIN... ŞABUK

RADAR ALETLERİ BİRDEN DÜŞMAN
TAY YARELERİNİN YAKLAŞMAKTA OLDUĞUNU
GÖSTERDİ

DİKKAT! DİKKAT!
BÜTÜN PİLOTLAR
MAKİNELERİ BAŞI-
NA.. BÜTÜN PİLOT-
LAR MAKİNELERİNE

GEÇ KALMIŞLARDI. JAPON TAYYARELERİ SAĞANAK
HALİNDE TAYYARE ANA GEMİSİNE HÜCUM EDİYOR.
LAR, HİÇBİR TAYYARENİN KALKMASINA İMKAN BIRAK-
MIYORLARDI.

JAN PALMER BU
HENGÂMEDE KENDİ KOĞU..
ŞUNA GİTMEK İÇİN ÇIKTI.
FAKAT GÜVERTE ÇOK
TEHLİKELİYDİ.

ALLAHIM..
FRANK...

ARKASI
VAR

184/2